

บทนำ

ว่ากันว่าความรักจะมาเมื่อถึงเวลาที่ใช่ของมัน แต่สำหรับผมแล้ว การมีความรักมันคือมหันตภัยครั้งร้ายแรงในชีวิตเลยทีเดียว

ผมไม่พร้อมจะมีความรู้สึกอึดอัดนั้นในใจ ไม่พร้อมที่จะต้องเข้านอนและตื่นพร้อมกันกับผู้หญิงคนไหนมาก่อน ผมชอบใช้ชีวิตสนุกๆ ไปวันๆ ไม่ชอบเดินตามใครหรือให้ใครติดตามตลอดเวลา

ผมชื่อ โทนี วิลล์ อายุสามสิบห้าปี เป็นชายอเมริกันที่หล่อติดอันดับในโพลนักธุรกิจที่รวยและทรงเสน่ห์ที่สุดของอเมริกา ผมยังโสดและคิดจะโสดต่อไป หากโชคชะตาไม่กลั่นแกล้งผมเข้าเสียก่อน

‘อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณสามีที่รัก’

นั่นคือประโยคที่เปลี่ยนชีวิตผมไปตลอดกาล เป็นประโยคแรกๆ ที่หญิงสาวนิรนามคนหนึ่งเอ่ยกับผม ในช่วงเช้าที่แสนมืดมน รวากับราหูที่บดบังความสว่างไสวของผู้ชายรักอิสระอย่างผม จนแทบเป็นลมล้มตึงเลยทีเดียว

ครั้งนี้คงไม่ใช่แค่มหันตภัย แต่เป็นภาระยิ่งใหญ่ที่ โทนี วิลล์ จะต้องแบกเอาไว้ด้วยบ่าทั้งสองข้าง!

หล่อนเป็นใคร นางไม้หรือแม่มดจากไหน หล่อนมานอนแก้ผ้าโชว์ความงามอันน่าสยดสยองบนเตียงนอนของผมได้อย่างไร

แล้วผู้ชายที่ชอบผู้หญิงสวยๆ อย่างผม จะยอมปล่อยหล่อนไป
ง่ายๆ ไหม หรือจะสั่งสอนหล่อนให้รู้สำนึก ว่าไม่ควรกระตุกหมวดเสื้อ
เหินๆ อย่างผมดี

งานนี้ผมทုံมสุดตัว ถ้าชนะผมก็จะดีดหล่อนออกไปให้พ้นจาก
ชีวิต แล้วมีอิสระอย่างชายชาติตรีทั่วๆ ไป แต่ถ้าแพ้...ชีวิตของผมคงตก
อยู่ในกำมือของหล่อนตลอดไปเช่นกัน

เอาละ...มาเริ่มต้นเกมรักของผมกับหล่อนกันเถอะ

ท่าเรือแหลมบาลีฮาย

“ค่อยๆ เดิน อย่าตुकตึก อย่ามีพิรุณ”

เสียงดูๆ ที่ดังมาจากริมฝีปากสีซีดของคนที่อยู่เบื้องหลังทำให้
โทนี่ วิลล์ ผู้ตรอยยิ้มขึ้นที่ริมฝีปากหยักหนา ก่อนจะกระชับกระเป่า
สัมภาระที่อยู่ในมือของตัวเองเอาไว้แน่น แล้วค่อยๆ ก้าวเดินไปข้าง
หน้าตามคำสั่งของภรรยาคนสวยที่ได้มาโดยไม่ได้ตั้งใจ

ใช่แล้ว หล่อนคือภรรยาของเขา หล่อนแอบเข้ามานอนกับเขา
ทั้งคืนโดยที่เขาไม่รู้ตัว แถมพอตื่นขึ้นมา เจ้าหล่อนก็โวยวายหาว่าเขา
ทำมิดีมิร้ายหล่อนอย่างนั้นอย่างนี้ แถมยังให้เขารับผิดชอบในตัวหล่อน
ด้วยการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากพวกที่ตามล่าตัวหล่อนอีกต่างหาก

“ก็เอาไ้ป็นหน่วยๆ ของคุณออกจากแผ่นหลังอันบึกบึนของผม
สิทูนหัว จ้อยู่แบบนี้ผิวจะเดินดีๆ ได้ยังไง”

เจ้าของป็นหน่วยๆ ขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนจะมองแผ่นหลังอัน
บึกบึนที่วาดด้วยสายตาเย็นชาตามแบบฉบับ ทว่าในใจกลับนึกอยาก
จะใช้ด้ามปืนในมือทูปศีระชะหนุ่มชาวต่างชาติที่ช่างปากเสียคนนี้นัก

“ถ้ายังกวนประสาทกันอยู่แบบนี้ ฉันจะถีบคุณให้ตกสะพาน
ภายในห้านาทีนี้จริงๆ คอยดู” หญิงสาวผมยาวถึงกลางหลังบอกออก
มาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด พร้อมกับเหลียวซ้ายมองขวา สรรวทุกจุด

ของท่าเรือที่มีผู้คนเดินกันพลุกพล่าน

“ก็ถ้าผมตกลงไป แล้วใครจะช่วยพาคุณหนีไข้วพวกนั้นมีทราบบคนสวย”

“หุบปากเสียที น่ารำคาญจริง”

“เอาปากคุณมาปิดปากผมสิคุณภรรยา รับรองว่าผมจะเจียบบให้ดูแน่ ไม่หือไม่อือด้วย” โทนี่แกลิ่งประชด ก่อนจะเดินช้าๆ ไปตามสะพานจนถึงฝั่งของแผ่นดินไทย แผ่นดินที่มีมนตร์เสน่ห์ทำให้โทนี่กลับมาเที่ยวหลายต่อหลายครั้งหากเดินทางมาติดต่อธุรกิจแถบนี้

“เอากำปั้นไปอุดก่อนไหม จะให้สักสองหมัด” หญิงสาวในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อกล้ามสีชาวดาวดโใส่เขา ในขณะที่สายตาคอยสำรวจไปบริเวณรอบๆ ด้วยความระมัดระวัง

“โหดจริง อย่าให้มีโอกาสชนะทุนหัว ไม่อย่างนั้นผมเอาคุณคืนสองเท่าแน่” โทนี่หันมาขู่ ก่อนจะเดินนำหน้าหล่อนไปตามทางเดินที่มีนักท่องเที่ยวเดินผ่านไปผ่านมามากมาย

“ถ้าคุณทำได้ คุณทำไปนานแล้ว หุบปากเสียทีเถอะ แล้วรีบๆ เดินไป” หญิงสาวนิรนามบอกอย่างหัวเสีย เกิดมายังไม่เคยเจอใครกวนประสาทหล่อนได้เท่าผู้ชายคนนี้มาก่อน

หน้าผรุ้ง แต่ว่าพูดภาษาไทยชัดมาก หล่อนไม่รู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน และเชื้อชาติใด สิ่งเดียวที่หล่อนต้องทำในตอนี้ ก็คือต้องหายตัวไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

“คุณชื่ออะไร” โทนี่ยังมีแก้มใจเอ่อยถาม

“ไม่ใช่เรื่องของคุณ” สาวจอมดุดตอบด้วยเสียงเข้มจริงจัง ก่อนจะดันตัวเขาด้วยปลายกระบองปืนที่ติดตัวมาตั้งแต่อยู่บนเรือด้วยกัน

“ผมชื่อโทนี่”

“ฉันไม่ได้ถาม และไม่ได้อยากรู้”

“เฮ้อ! นี่คุณไม่อยากจะรู้ชื่อผัวตัวเองสักนิดเลยหรอ” โทนี่ทำ

เสียงเหมือนผีดุหวัง พร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นเจ้าหล่อน ทำหน้าตุรากับนางพญามารอย่างนั้น

ผู้หญิงอะไรยิ่งดูก็ยิ่งสวย ขนาดไม่ได้แต่งหน้าทาปาก ก็ยังสวย กระซอกใจเขาได้ นี่ยังไม่นับนิสัยหัวๆ ลุๆ ของหล่อนอีก พยศแบบนี้ละ คนอย่างโทนี่ชอบนัก จะปราบพยศให้หมอบราบคาบอกล้าๆ ของเขาเลย

“โทนี่ วิลล์ จำชื่อผมเอาไว้ดีๆ นะทูนหัว” โทนี่ยิ้มกับหล่อนอีกครั้ง รวากับตั้งใจจะให้หล่อนจำชื่อเขาเอาไว้ให้แม่น

“รู้แล้วน่า คุณเคยบอกชื่อตัวเองกับฉันตั้งแต่อยู่บนเรือนั้นแล้ว”

“เหรือ อืม...คุณนี่จำแม่นจริงๆ นะทูนหัว” โทนี่หัวเราะชอบใจ นอกจากหล่อนจะป็นไฉแล้ว ความจำของหล่อนก็เป็นเลิศอีกด้วย ค่อยยังชั่วหน่อย อย่างน้อยคนอย่าง โทนี่ วิลล์ ก็เป็นที่น่าจดจำของสาวสวยอย่างหล่อน

“เลิกเรียกฉันว่าทูนหัวเสียที ฟังแล้วอยากจะอ้วก!” หญิงสาวปริศนาตะคอก ก่อนจะทำหน้าเครียด เมื่อหันไปเห็นชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่ง กำลังเดินมุ่งหน้ามาทางที่หล่อนกับเขากำลังเดินอยู่

“ก็เราเป็นผัวเมียกันไงคุณ เรียกทูนหัวมันผิดตรงไหน” ชายหนุ่มยังยียวนไม่เลิก รู้สึกสนุกกับการแกล้งหญิงสาวคนนี้ให้โกรธอย่างไรก็ไม่รู้

“นี่คุณ ครั้งนี้ถือว่าผมช่วยนะ ครั้งต่อไปถ้าเจอกันอีก ผมจะจับคุณทำเมียจริงๆ แน่”

“ถ้าคุณเก่งขนาดนั้น คงไม่ยอมให้ฉันเอาปืนมาจี้เล่นอยู่แบบนี้หรอก”

โทนี่ยิ้มมุมปาก มันก็จริงอย่างที่หล่อนว่านั่นแหละ หากเขาไม่ยอม มีหรือที่ใครจะได้สัมผัสเนื้อตัว โทนี่ วิลล์ โดยที่คนผู้นั้นจะไม่เจ็บตัวเอาได้

“แล้วถ้าผมทำได้ละ จะยอมเป็นผัวเมียกันดีๆ หรือจะต้องให้ใช้กำลัง” โทนี่เอ่ยถามออกไปอีกครั้ง พร้อมกับบรอยยิ้มขบขันที่ปราศจากความเคร่งเครียดใดๆ

“ว่าไงคุณ เจียบแบบนี้ผมจะถือว่าคุณสมยอมนะ”

เจียบ ไม่มีเสียงตอบรับจากอีกฝ่าย

โทนี่หันหลังไปมองหล่อนอีกครั้ง ทว่าทุกอย่างกลับมีแค่ความว่างเปล่า ไร้วีแววของหญิงสาวที่เดินต่อล้อต่อเถียงกับเขาดังแต่อยู่บนเรือสำราญด้วยกันแล้ว

หายไปไหน...ชายหนุ่มตั้งคำถามในใจ ก่อนจะมองไปรอบๆ เพื่อมองหาร่างปราดเปรียวที่สะกดสายตาเขาดังแต่วินาทีแรกที่พบกัน และเมื่อไม่มีแม้แต่เงาของหล่อน ชายหนุ่มก็ถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด

“โรเจอร์เหรือ อืม...ฉันเอง ส่งคนมารับฉันที่”

โทนี่ติดต๋อหาคนของตนหลังจากนั้น ก่อนจะเดินเข้าไปนั่งในร้านกาแฟแห่งหนึ่ง แล้วสั่งกาแฟมานั่งจิบอย่างใจเย็น ขณะที่หิวสมองของเขาในตอนนั้น มันกำลังนึกแค้นหญิงสาวที่เพ่งหายตัวไปโดยไม่บอกลา เขาสักคำ ใดๆ ที่เขาเป็นคนช่วยหล่อนจากพวกที่ติดตามไล่ล่าหล่อนแท้ๆ

อย่าให้เจอตัวอีกละคนสวย รับรองไอ้โทนี่จะเอาคืนให้สาสมแน่!

1

ยายแม่มด

“ว่าไงวะโทนี่ ทำไมทำหน้าบูดอย่างกับตุตลิงแบบนั้น”

คาร์ล เบอร์ตัน เอ่ยทักเพื่อนหนุ่ม เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินหน้าบูดหน้าบึ้งบอกบุญไม่รับเข้ามานั่งที่โซฟาพับแขกในตอนเช้าตรู่ของวันเหมือนกับมีเรื่องไม่สบอารมณ์

โทนี่ วิลล์ ไม่ตอบ เพราะในใจยังมีบางเรื่องให้ขบคิดด้วยความขุ่นข้องหมองใจ จนกระทั่งภรรยาหมาดๆ ของคาร์ลเดินถือแก้วน้ำเข้ามาเสิร์ฟให้ เขาก็ยังเอาแต่นั่งนิ่งไม่ยอมพูดยอมจาใดๆ

“เป็นใครกันนะคะ ที่ทำให้คุณโทนี่หงุดหงิดแต่เช้าแบบนี้ได้”
กระต่ายหรือตติฎฐาภ ภรรยาคนสวยของคาร์ลแก้มงำ เพราะมีน้อยคนนักที่จะทำให้คนอารมณ์ดีอย่างโทนี่เกิดอาการเครียดจนนั่งเหม่อลอยได้แบบนี้

“นั่นนะสิ ฉันเองก็สงสัยว่าอะไรจิตใจให้นายโทร. หาทุกคน แล้วนัดมารวมตัวกันที่นี่”

เสียงที่ดังแทรกเข้ามาทำให้คาร์ลกับภรรยาหันไปมองที่ประตูทันที ก่อนจะพบว่า เป็นเคลวิน อดีตเจ้านายของคาร์ลกับโทนี่ รวมถึงพลากรกับเอกพล ทนายหนุ่มฝีมือดีกับนายตำรวจมือฉมัง ซึ่งทั้งหมดรู้จักและสนิทสนมกันเป็นอย่างดีเลยทีเดียว

“โอ แสดงว่าเจ้าพ่อเทคโนโลยีอย่างโชนนี่คงมีปัญหาหนักจริง ๆ ด้วยนะเนี่ย” พลากรหัวเราะเบา ๆ มองหน้าอดีตบอดี้การ์ดของน้องเขย แล้วรู้สึกขบขันกับอาการหน้ามึนนั้น

เคลวินแต่งงานกับจันทร์เจ้าขาน้องสาวของพลากร ในขณะที่พลากรเองก็แต่งงานกับมานใหม่ญาติผู้น้องของเคลวิน ทั้งคู่เป็นเพื่อนกัน และคอยช่วยเหลือกันและกันมาโดยตลอด เพราะเป็นครอบครัวเดียวกัน

สามวันก่อน คาร์ลเพิ่งเข้าประตู่วิวาห์กับภรรยาอย่างกระต่ายไป ในขณะที่โชนี่ถูกส่งตัวขึ้นเรือสำราญไปทั้งๆ ที่เมาหนักมาก เพื่อท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ทว่าวันนี้เจ้าตัวกลับโทร. นัดทุกคนให้มาที่เรือนหอของคาร์ล แล้วนั่งเจียบขมวดคิ้วเข้าหากันเหมือนกับคนมีเรื่องทุกข์ใจอย่างไรร้อยทั้งนั้น

“ทำหน้าอย่างกับคนโดนทิ้งอย่างนั้นล่ะครับ” เอกพลแกล้งเย้า เพราะเห็นอีกฝ่ายเอาแต่เจียบ ทั้งๆ ที่โทร. นัดทุกคนมาเอง และหากไม่ใช่วันหยุด นายตำรวจอย่างเขาคงไม่ว่างเสนอหน้ามาสังสรรค์ด้วยแน่ แต่ดูจากหน้าตาคนโทร. นัดแล้ว น่าจะไม่ได้นัดมาเพื่อสังสรรค์อย่างแน่นอน

“พูดอย่างกับเคยโดนทิ้งเลยนะไอ้สารวัตรใหญ่ รู้ดีไปอีกว่าหน้าตาคนโดนทิ้งเป็นแบบไหน” พลากรหันมาถาม เขากับเอกพลเป็นเพื่อนรักกัน จึงไม่แปลกที่เอกพลจะพลอยสนิทสนมกับทุกคนไปด้วย อีกทั้งตำรวจหนุ่มก็เคยช่วยเหลือพวกเขาหลายอย่าง ทำให้กลายเป็นเหมือนครอบครัวเดียวกันไปแล้ว

“อายุขนาดนี้แล้ว ก็ต้องมีบ้างสิวะไอ้คุณทนาย ก็มัวแต่วิ่งจับผู้ร้ายไง เลยไม่มีเวลาหลอกสาว ๆ มาแต่งงานด้วยเหมือนแกกับทุกคน” เอกพลประชด เพราะจนป่านนี้แล้วเขากียังโสดอยู่ แกมไม่มีเวลาจะหาใครมาเป็นคู่ใจด้วย

“ว่าไงวะโทนี่ สรุปรูปแอกโดนทึงเหมือนสารวัตรว่าหรือเปล่า” คาร์ล กระเช้าเข้าหาเหย้าเพื่อนสนิท ก่อนจะหันไปบอกภรรยาให้เข้าครัวไปหา กาแฟและของว่างมาให้ทุกคน

“เฮอ ฉั่นโดนทึง”

“หือ! โดนทึง?” คราวนี้ทุกคนต่างก็อุทานออกมาพร้อมๆ กัน เพราะไม่อยากจะเชื่อว่าที่ตัวเองได้ยินเมื่อครู่จะเป็นความจริง คนอย่าง โทนี่ วิลล์ โดนทึง มันจะเป็นไปได้เชียวหรือ

“ใครกัน ใครจะกล้าทึงนาย” เคลวินอดตกใจไม่ได้ อัดตบอดี-การด์ของเขาคนนี้เป็นถึงเจ้าพ่อวงการซอฟต์แวร์และเทคโนโลยีล้ำสมัย ทั้งรวยทั้งหล่อ โพรไฟล์ดีติดอันดับในอเมริกา เขาไม่คิดว่าจะมีสาว คนไหนโง่เขลาถึงขนาดจะทึงได้

“นั่นสิ ใครจะกล้า” คาร์ลพึมพำ เห็นด้วยกับเคลวิน

“จะใครล่ะครับ ถ้าไม่ใช่เมียผม” โทนี่ตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด นึกถึงตัวต้นเหตุแล้วอยากจะถูกขืนมาเตะบั้นปลัดขีบริบอบให้หายแค้น

“ฮะ! เมีย?” สี่หนุ่มอุทานออกมาด้วยความตกใจ โทนี่อยู่ตัว คนเดียวมาตลอด และไม่เคยมีสาวคนไหนเข้าหาจนได้ชื่อว่าเป็นเมีย เลยสักคน อยู่ดีๆ ทำไม่ถึงบอกว่าโดนเมียทึงได้

“อะไร ยังไง เล่ามาเดี๋ยวนี” พลากรัชักสนใจ มนุษย์รักสนุกไป วันๆ อย่างโทนี่ ไม่น่าจะมีความทุกข์เพราะผู้หญิงได้ เขาวามันน่าแปลก ไม่ใช่หน่อย

“แกขึ้นเรือไปไม่กี่วัน กลับมาก็บอกว่าโดนเมียทึง อะไรของแก วะโทนี่ แกแอบไปมีเมียตอนไหนกัน” คาร์ลจูนง ยอมรับว่าเขาตาม อารมณ์เพื่อนรักไม่ทันจริงๆ

“ก็มีตอนขึ้นเรือนั่นแหละ” โทนี่ตอบอย่างไม่สบอารมณ์

“โหย มีของดิบบนเรือทำไมถึงไม่เรียกผมบ้าง” เอกพลแกล้งว่า ทั้งที่รู้ดีว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากลบนเรือที่โทนี่ขึ้นไปเมื่อวันก่อน

อย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นเจ้าตัวคงไม่หงุดหงิดขนาดนี้แน่

“ของดีอะไรกันล่ะครับสารวัตร นั้นมันยายแม่หมดชัดๆ” โทนี่
เจ็บใจ คิดถึงเจ้าของเรือนร่างปราดเปรียวที่เป็นตัวต้นเหตุทำให้ทริป
ต้องเที่ยวเขาต้องล่่มกลางคัน ก็ยิ่งอยากจะหาตัวหล่อนมาลงโทษและ
เอาคืนให้สาสมนัก

“แม่หมดที่ไหนกัน” เคลวินยิ่งฟังยิ่งงง

“นั่นสิ สรุปเมียหรือแม่หมดวะโทนี่” คาร์ลเองก็เริ่มงุนงง

“เล่ามาอย่าชักช้า ฉันมีธุระต้องทำต่อนะโทนี่” พลากรคาดคั้น
ชักอยากจะรู้แล้วว่าโทนี่ไปเจอเรื่องอะไรมา และดูท่าว่า จะเป็นสาเหตุ
ที่ทำให้โทนี่หัวเสียเอามากๆ

“จริงครับ รีบเล่าเลย พวกเราอยากรู้แล้ว” เอกพลรบเร้า ก่อน
จะขยับเข้ามานั่งใกล้ๆ โทนี่ ตั้งหน้าตั้งตารอให้อีกฝ่ายเล่ามาว่าเกิด
อะไรขึ้นหลังจากขึ้นเรือสำราญไป

โทนี่ถอนหายใจ แต่สุดท้ายก็ยอมปริปากเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
บนเรือสำราญให้ทุกคนได้ฟัง ชายหนุ่มเล่าตั้งแต่ต้นจนจบอย่างช้าๆ
และละเอียดทุกบททุกตอน ในขณะที่สี่หนุ่มนั้นก็ตั้งใจฟังเป็นอย่างดี
โดยไม่กล่าวแทรกแต่อย่างใด เพราะต้องการให้คนอัดอัดใจอย่างโทนี่
ได้ระบายความคับแค้นออกมาให้หมด

จนกระทั่งถึงตอนสุดท้าย ทั้งสี่หนุ่มก็นหันมาสบตากันโดยที่
ไม่ได้นัดหมายทันที ก่อนจะยิ้มด้วยความขบขันออกมา เมื่อพอจะเดา
สาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้โทนี่หงุดหงิดจนต้องเรียกพวกเขามาระบาย

“สรุปว่าเกิดคิดถึงเธอว่ะจ้ะเนอะ” คาร์ลเอียงคอมองเพื่อน ทั้งห้า
ทั้งสงสารคนโดนเมียทิ้งจนต้องสายหัว

“สรุปว่านายติดใจเธอเข้าแล้วอย่างนั้นไซ้ไหม” อดีตเจ้านาย
อย่างเคลวินสรุปออกมาอีกหนึ่งหัวข้อ

“สรุปว่าโกรธที่เธอทิ้งไปสินะครับ แทนที่จะจับติดเหมือนผู้หญิง

คนอื่น” เอกพลสมทบ พร้อมกับยิ้มขันคนถูกผู้หญิงเอาเป็นจี้หัวเล่น

“สรุปว่านายต้องการหาตัวเธอเพื่อจับมาลงโทษใช่ไหม” พลากองก็ขำจนแทบกลั้นเสียงหัวเราะไม่ไหว สรุปแล้วโทนี่รู้สึกอย่างไรกับแม่เสื้อสาวปริศนาบนเรื่อลำนั่นกันแน่ ถึงได้เล่าไปหน้าอไปแบบนี้ น่าขำจริงๆ เลย

“หัวเราะอะไรกัน นี่ผมจริงจังนะครับ” โทนี่หน้าเสียเมื่อทุกคนทำเหมือนว่าเขาเป็นตัวตลกอย่างไรอย่างนั้น ทั้งที่เขานั้นกำลังจริงจังที่สุดในชีวิตก็ได้

“ตายแล้ว นี่เจ้าพ่อซอฟต์แวร์หมดท่าเพราะแม่สาวปริศนาคนนั้นเพียงคนเดียวหรอเนี่ย” เคลวินส่ายหัว ดูเหมือนว่าโทนี่จะเจอของดีเข้ากับตัวแล้ว ถึงได้เก็บเธอคนนั้นมาคิดมากและจริงจังจนเครียดได้แบบนี้

“จะว่าไปก็แปลกตั้งแต่แรกแล้วละครับ อดีตบอดีการ์ดฝีมือร้ายกาจอย่างคุณโทนี่ไม่น่าจะปล่อยให้ใครเอาเป็นมาจี้ให้ทำตามคำสั่งได้ง่ายๆ นอกจาก...” เอกพลตั้งข้อสงสัย ไม่บอกก็รู้ว่าโทนี่เต็มใจให้อีกฝ่ายควบคุมตัวไปอย่างเนิ่นๆ เพราะคนระดับโทนี่นั้น ใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีก็ฆ่าคนได้แล้ว

“อืม...เต็มใจช่วยเธอคนนั้นให้รอดพ้นจากการถูกตามล่า แต่เมื่อเธอไปโดยไม่รู้ว่า คนของเรามันก็เลยเกิดอาการหงุดหงิดและเสียหน้าอยู่แบบนี้” คาร์ลสรุปตามความเข้าใจ เขากับโทนี่เป็นเพื่อนกันมานาน อีกทั้งเคยทำงานให้เคลวินด้วยกันมาหลายปี มีหรือที่เขาจะเดาใจเพื่อนไม่ออก

“เกลียดพวกรู้ทัน” โทนี่บ่นอุบที่ทุกคนเดาใจเขาออกหมด โดยไม่ต้องอธิบายอะไรให้มาก

“แล้วนัดพวกฉันมาเนี่ย จะให้พวกฉันช่วยอะไร” เคลวินถามตรงๆ

รู้สึกสงสารคนมีความทุกข์เพราะผู้หญิงเป็นครั้งแรก โทนี่ไม่ใช่คนที่จะสนใจใคร แต่จู่ๆ กลับมาให้ความสนใจแก่ผู้หญิงคนหนึ่ง ที่นำความเดือดร้อนมาให้ตัวเองแท้ๆ มันยอมไม่ธรรมดา

“ถามจริงๆ ถ้าเจอเธออีกครั้งนายจะทำยังไง” พลากรสงสัยอาการแบบนี้มันเหมือนคนนอกหักชัดๆ

“ไม่รู้สิครับ ขอให้เจอตัวก่อนเถอะ ผมจะตัดไม่เลี้ยง”

โทนี่หมายความว่า นึกถึงมันทำยัยที่นั่นแล้วพานให้หงุดหงิดใจ เขาไม่คิดว่าหล่อนจะหายไปดื้อๆ แบบนั้น ไม่อย่างนั้นคงกักตัวเอาไว้สอบถามความจริงว่าเกิดเรื่องอะไรกับหล่อนไปแล้ว

“แต่มันก็ไม่ยากสำหรับคนอย่างแคะเพื่อน ถ้าจะหาตัวใครสักคนบนโลกใบนี้”

คาร์ลบอกออกมาด้วยความสงสัย ตำรวจและองค์กรลับต่างๆ ยังต้องพึ่งโทนี่เลย หากจะหาตัวอาชญากรสักคนบนโลกใบนี้ เพราะ โทนี่ วิลส์ คือผู้กว้างขวางในระบบเทคโนโลยีล้ำสมัย มีอุปกรณ์และเครือข่ายไฮเทคที่คนอื่นล้วนไม่มี และโทนี่ก็เป็นนักคิดค้นที่ฉลาดอย่างหาตัวจับได้ยากมากคนหนึ่ง

ในบรรดาพวกเขา โทนี่ถือວ່เป็นผู้ชายที่ร้ายกาจที่สุด กวนประสาทที่สุด ฉลาดเกมโกงที่สุด อีกทั้งยังเป็นผู้ชายที่หวนความโศกมากที่สุดเลยทีเดียว โทนี่เคยบอกว่าชีวิตตัวเองแขวนอยู่บนเส้นด้ายตลอดเวลา เพราะฉะนั้นชีวิตของเขาจึงไม่ยอมพาใครมาเสี่ยงไปด้วยเด็ดขาด

“นั่นสิครับ แค่ผู้หญิงคนเดียว ผมว่ามันก็ไม่น่าจะยากสำหรับคุณโทนี่” เอกพลเห็นด้วย เก่งกว่าตำรวจก็คือเจ้าพ่อเทคโนโลยีอย่างโทนี่ วิลส์ นี่แหละ

“ทุกคนจะตกใจไหม หากผมบอกว่าผมหาแล้ว แต่หาไม่เจอ” โทนี่บอกอย่างเหนื่อยใจ หากเขาหาหล่อนเจอ เขาจะต้องบากหน้ามา

ขอให้ทุกคนช่วยทำไมกัน

“หา! หาไม่เจอ”

คราวนี้ทั้งสี่หนุ่มอุทานออกมาพร้อมๆ กัน ก่อนจะหันไปมองหน้ากันด้วยอาการงงวยสับสน เพราะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียว จะสามารถรอดพ้นสายตาของโทนี่ไปได้

“เออ แปลกดี หรือว่าเธอจะไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างที่เราคิด” ทนายหนุ่มอย่างฟลากรวิเคราะห์

“แน่นอนครับคุณกร ผู้หญิงที่สามารถทำให้โทนี่มันเป็นบ้าเป็นหลังได้นั้น ย่อมไม่มีทางธรรมดาอย่างแน่นอน” คาร์ลแก้มองเข้า พร้อมกับขมขันที่เพื่อนเขาจริงเอาจึงกับการตามหาเธอคนนี้นี้มาก

“พวกอาชญากรหรือเปล่า อย่าลืมว่าพวกนี้ไม่มีชื่อหรืออะไรให้เราติดตามตัวได้ง่ายๆ” เคลวินทำท่าคิด เพราะหากว่าเป็นคนธรรมดา โทนี่คงหาหล่อนเจอนานแล้ว

“นั่นละ ผมถึงอยากให้ทุกคนช่วยตามหา” โทนี่บอกเจตนายอมรับว่าอยากรู้ว่าหล่อนเป็นใคร มาจากไหน และกำลังทำเรื่องอะไรอยู่กันแน่

“เสียใจด้วยวะเพื่อน พรุ่งนี้สายๆ ฉันต้องพากระต่ายขึ้นเครื่องกลับอเมริกาแล้ว มีธุระด่วนต้องรีบไปจัดการ และจะพากระต่ายไปฮันนีมูนที่นั่นด้วย” คาร์ลขอดหัว เพราะว่าทุกอย่างถูกกำหนดไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

“ฉันก็เหมือนกัน ต้องพาจันทร์กับลูกๆ กลับไปทำงานทำการเสียที เห็นทีว่าเรื่องนี้คงอยู่ช่วยไม่ได้” เคลวินก็ออกตัวไปอีกคน เพราะเขาทำงานมาหลายวันแล้วเหมือนกัน

“แล้วคุณกร...” โทนี่หันไปมองฟลากร ก่อนจะได้รับการพยักหน้าจากอีกฝ่ายตอบกลับมา

“ลืมบอกไป ว่าฉันก็จะพาเมียไปเที่ยวพร้อมกับคุณเคลวินและ

ยายจันทร์ด้วย เห็นทีว่าเรื่องของเมียนายคนนี้ นายคงต้องพึ่งตัวเอง หรือไม่กี่สัปดาห์เธอก็พลเสียแล้ว” พลากรหันไปโยนให้เพื่อนแทน ซึ่งอีกฝ่ายถึงกับทำหน้าเหลอหลาทันที เมื่อถูกโยนภาระนั้นมาให้เพียงลำพัง

“หือ...ผมเธอ” เอกพลชี้เข้าหาตัวเอง ท่ามกลางสายตาที่ฝากความหวังของอีกหลายคน

“เฮ้! สรวัดรนั่นแหละ ต้องช่วยไอ้โทนี่มัน” คาร์ลได้ทีก็โยนภาระนี้ให้เอกพลเสียเลย ไหนๆ ตำรวจหนุ่มคนนี้ก็พลัดหลงเข้ามาในแก๊งแล้ว ก็ต้องช่วยๆ กันไปมันถึงจะถูกต้อง

“จริง สรวัดรหูตาคว้างไกล รับรองว่านายต้องเจอเมียเร็วๆ นี่แน่ ฝากทีนะสรวัดร พวกฉันติดภารกิจพาเมียอันนี้มุนจริงๆ อะ งานนี้ต้องยกให้นายออกโรงแล้ว” พลากรตะบ่าเพื่อนตำรวจอย่างให้กำลังใจ ทั้งที่กำลังขบขันหน้าตาเหลอหลาของเพื่อนหนุ่มจนต้องกลืนยิ้ม

“อะไรวะ”

ตำรวจหนุ่มยกมือขึ้นเกาหัว เมื่อจู่ๆ ก็ถูกมอบหมายภารกิจตามหาเมียให้แก่โทนี่เอาดีๆ นี่มันชะตาชีวิตของคนไม่มีเมียอย่างเขากับโทนี่หรือไร

“ใจร้าย ใจดำ” โทนี่บ่นจ๋มจ๋มออกมา หลังจากถูกทิ้งให้ต้องอยู่เมืองไทยตามลำพัง โดยมีสรวัดรหนุ่มมือดีคอยช่วยเหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนอีกสามหนุ่มกลับพาเมียหนีเที่ยวต่างประเทศกันหมด

เอาเถอะ! อย่าให้เขามีเมียบ้างก็แล้วกัน พ่อจะเหมาเกาะทั้งเกาะแล้วนอนกอดเมียประชิดเพื่อนฝูง ไม่ติดต่อกับโลกภายนอกสักเดือนสองเดือน ไม่ให้ใครมาทวงเลย ออกมาที่เมียก็อึดอัดเลยประมาณนี้!

ชายหนุ่มแอบถอนใจในใจ ก่อนจะพานคิดไปถึงใบหน้าดูๆ

ของใครบางคนที่อยู่ในความคิดของเขาแทบจะทุกนาทีเลยทีเดียว ให้ตายเถอะ! เกิดมาไม่เคยต้องมานั่งเฝ้าคิดเฝ้าแค้นผู้หญิงคนไหนในโลกนี้เท่ากับยายแม่มดสาวคนนี้เลย หล่อนหัวดุน หล่อนแสบสันและร้ายกาจจนเขาไม่อาจจะทิ้งความขุ่นมัวในใจได้

หล่อนเป็นใคร... โทนี่จะต้องหาตัวหล่อนให้เจอให้ได้ หากหาไม่พบ ก็อย่ามาเรียกเขาว่าเจ้าพ่อแห่งเทคโนโลยีเลย เรียกว่าไอ้ลูกหมาที่โดนผู้หญิงตัวเล็กๆ บั่นหัวจนบ้าคลั่งเสียยิ่งดีกว่า

“ภารกิจสำเร็จ”

ข้อความสุดท้ายที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอมือถือขนาดเล็กทำให้หญิงสาวเจ้าของเครื่องถึงกับยิ้มมุมปาก ก่อนจะวางมือถือลงบนโต๊ะเล็กๆ ริมชายหาด แล้วนอนเอนกายบนเก้าอี้ผ้าใบอย่างสบายใจและอารมณ์ดี

มินตรา หญิงสาวสวยวัยยี่สิบหกปีทอดสายตามองออกไปยังท้องทะเลกว้างใหญ่ เกาะแห่งนี้เงียบสงบอย่างที่หล่อนต้องการ มีนักท่องเที่ยวไม่กี่คนเดินเล่นน้ำอยู่บนชายหาด ซึ่งส่วนมากเป็นชาวต่างชาติมากกว่าคนไทย

ห้าปีมาแล้ว ที่หล่อนใช้ชีวิตอยู่บนเส้นด้าย บนเส้นทางที่มีแต่อันตรายและพิษภัยรอบด้าน แต่ถึงกระนั้น โชคก็ยังเข้าข้างหล่อนให้แคล้วคลาดปลอดภัยกลับมาเสมอ แม้ภารกิจบางอย่างที่ได้รับจะไม่สำเร็จลุล่วงก็ตาม

“คะ คุณอา” หญิงสาวคว้ามือถือมากดรับเมื่อมันส่งเสียงดังในระหว่างที่หล่อนกำลังนอนมองทะเลสีครามอย่างสุขสำราญใจ

“ปลอดภัยดีใช่ไหม” คนในสายตามเข้ามาด้วยความเป็นห่วง ทำให้มินตราอดที่จะยิ้มออกมาด้วยความอบอุ่นใจไม่ได้ ที่อย่างน้อยก็มีคนเป็นห่วงหล่อนอยู่ตั้งหนึ่งคน

“มินปลอดภัยดีค่ะ คุณอาไม่ต้องกังวล” มินตราบอกให้อีกฝ่าย
โล่งใจ ภารกิจครั้งนี้ไม่ยากเย็นเท่าไร เพียงแต่เจอคนบ้าทำให้เสีย
อารมณ์ไปบ้างเท่านั้น

“ก็ดี เพราะอามีภารกิจใหม่จะให้มินทำ”

“ภารกิจใหม่เหรอคะ” มินตราหน้าเคร่งขึ้นมาทันที เพิ่งจบงาน
เก่าไปหมดๆ งานใหม่ก็จอร์จวีกให้หล่อนต้องออกปฏิบัติการอีกแล้ว
หรือ ไหนบอกจะให้หล่อนพักผ่อนสักเดือนตามสัญญาอย่างไรละ

“ใช่ ภารกิจนี้สำคัญมาก และอาก็มองไม่เห็นใครที่จะทำงานนี้
ได้ดีเท่ามิน”

เจอแบบนี้มินตราเองก็พูดไม่ออก นอกจากก้มหน้ายอมทำตาม
คำสั่งที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น เดือนนี้มินตราตั้งใจจะท่องเที่ยวไปทาง
ตอนเหนือของประเทศให้มีความสุขตามที่ผู้บังคับบัญชารับปาก แต่
เมื่อเขาออกปากอยากให้หล่อนทำงานนี้ด้วยตัวเอง หล่อนก็พร้อมจะ
รับงานนี้อย่างไม่มีทางเลี่ยง

“ก็ได้ค่ะ คุณอาส่งรายละเอียดมาได้เลย”

“ขอบใจมินมาก เสร็จงานนี้แล้วอาจะให้มินพักผ่อนจริงๆ อา
รู้ว่ามินเหนื่อยและอยากถอนตัวจากองค์กร แต่อาก็มองไม่เห็นว่ามีใคร
จะฉลาดในการเอาตัวรอดเท่ามินเลย หากอาเสียมินไป องค์กรนี้คง
ขาดแขนขาดขาไปไม่น้อยเลยนะ เข้าใจไหม”

“มินเข้าใจค่ะ และที่มินทำทุกอย่างนี้ด้วยใจก็เพราะคุณอาคน
เดียว ถ้าไม่ได้คุณอา ปานนี้มินอาจเป็นแค่เด็กกำพร้าที่ไร้อนาคตคน
หนึ่งเท่านั้น” มินตราสำนึกในบุญคุณของผู้บังคับบัญชา เพราะฉะนั้น
หล่อนจึงไม่ลังเลเลย ไม่ว่าเขาจะมอบภารกิจที่เสี่ยงตายให้หล่อน
มากมายแค่ไหน

“เข้าใจก็ดี อาสัญญาว่าจะให้มินหยุดพักอย่างที่มีนต้องการ
หลังจากที่ภารกิจนี้เสร็จสิ้น”

แล้วฝายนั้นก็วางหูไป ทิ้งให้มินตราได้แต่ถอนหายใจด้วยความ
เหนื่อยล้า นกบนท้องฟ้ายังมีอิสระและเสรีมากกว่าหล่อนด้วยซ้ำ ไม่มี
กฎ ไม่มีระเบียบวินัย อยากจะบินไปไหนก็ไปตามใจต้องการ ในขณะที่
ที่หล่อนต้องเดินตามเส้นทางที่ผู้ซบเลียงขีดเส้นให้

มินตราจะมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระเหมือนคนทั่วไปบ้าง
ไหม บางเวลามินตราก็อยากมีเพื่อน มีคนรัก มีครอบครัวเล็กๆ ที่แสน
อบอุ่นเหมือนคนอื่นบ้าง

‘โทนี่ วิลล์ จำชื่อผมเอาไว้ให้ดีๆ นะขุนหัว’

ให้ตายสิ! ทำไมจู่ๆ ภาพไฉ่ฝรังบ้าคนนั้นถึงโผล่เข้ามาในความ
คิดหล่อนได้นะ บ้าจริง! ทำไมอยู่ดีๆ หล่อนถึงได้นึกถึงไบหนากวนๆ
ของคนข้างैयाแหย่ที่เอาแต่มองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยดวงตาวิบว
คู่นั้นด้วย

ไฉ่ผู้ขายเฮงซวย ถึงเขาจะมีส่วนช่วยให้หล่อนรอดพ้นจากการ
ถูกตามล่าในวันนั้น แต่มินตราก็รู้สึกหงุดหงิดทุกครั้งที่คิดย้อนกลับไป
โทนี่ วิลล์ เขาคิดว่าตัวเองเป็นใครยิ่งใหญ่มาจากไหนกัน ทำไมคนอย่าง
มินตราจะต้องสนใจและอยากจดจำชื่อของเขาเอาไว้ด้วย

บ๊าบอ!

มินตราบ่นอุบในใจ ความเพลิดเพลิดในการขึ้นชมบรรยากาศ
อันเจียบสงบของหล่อนจางหายไป เพียงเพราะภารกิจใหม่กับดวงตา
คมกริบของใครบางคน ที่ตามหลอกหลอนทุกครั้งทีหล่อนฟุ้งซ่าน

หญิงสาวลูกขึ้นยืนแล้วเก็บของเข้าบ้านพักในทันที ในเมื่อเป็น
อย่างนี้หล่อนเก็บกระเป๋าเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเตรียมรับภารกิจใหม่ยังจะ
ดีกว่า ขึ้นพล้อยให้ตัวเองว่างงาน คงมีวายนวนกลับไปคิดถึงหน้าหล่อ
ที่เอาแต่รบกวนสมาธิหล่อนเป็นแน่

“ลากผมมาที่นี่ทำไมกันนะสารวัตร จะมาทำงานก็ทำไปสิ ผมไม่มีเวลามาช่วยสารวัตรจับผู้ร้ายนะ”

เสียงโอดครวญของชายหนุ่มวัยสามสิบห้าเชื้อสายอเมริกันทำให้เอกพลหัวเราะเบาๆ ดูเหมือนเขาจะคิดผิดจริงๆ ที่ลากตัวหนุ่มรุ่มร่าออกมาเปิดหูเปิดตา โดยการพาขึ้นเรือล่องแม่น้ำเจ้าพระยาในตอนสองทุ่มของวัน

“สาวๆ เยอะนา คุณโทนี่ลองมองไปรอบๆ สิครับ เด็ดๆ ทั้งนั้น” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายทำท่าเบื่อหน่าย เอกพลก็เลยโน้มตัวให้ชายหนุ่มมองสาวๆ ที่อยู่ในชุดหุรราระยิบระยับงามตา ในขณะที่สายตาก็คอยสอดส่องไปรอบๆ บริเวณโต๊ะอาหาร ที่ถูกประดับประดาด้วยเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง แล้วยังมีนักดนตรีมาบรรเลงเพลงหวานให้คู่รักได้เดินรำร่วมกันอีกด้วย

“ไม่คงไม่เด็ดอะไรทั้งนั้นละสารวัตร ไม่มีอารมณ์ ถ้าสารวัตรอยากจะหิ้วใครก็หิ้วไปคนเดียวเลยนะ ผมไม่เอาด้วยหรอก ช่วงนี้เซ็ดผู้หญิงไทย หยาดฟ้ามาดินแคไหนไอ้โทนี่ก็‘ไม่รู้สึกละ’ พุดจบก็หันไปเรียกบริกร หยิบไวน์แดงแก้วหนึ่งมาดื่มด้วยใบหน้าขอบคุณไม่รับ ทำเอาคนพามาถึงกับอดหัวเราะในลำคอไม่ได้

“สนแต่เมียคนเดียวว่าจันเถอะ เฮ้อ...จะไปคิดถึงเธอทำไมกัน ปานนี้เธอคงหนีไปไหนต่อไหนแล้วมั้งคุณโทนี่ ตัดอกตัดใจเสียเถอะ ไหนคุณเคยบอกความรักมันน่ากลัว แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้ทำตัวเหมือนคนอกหักกันนะ”

“ผมไม่ได้อกหัก และไม่ได้หลงรักยายแม่มดนั้นอย่างที่คุณคนเข้าใจด้วย ให้ตายเถอะสารวัตร ผมแค่นที่เธอเห็นผมเป็นแค่ของเล่น แค่ตัวช่วยในการหนีโดยไม่คิดจะขอบคุณกันสักคำต่างหากละ ไม่ใช่อาลัยอาวรณ์เธอเพราะตกหลุมรัก” โทนี่บอกอย่างหัวเสีย ยกไวน์ที่เหลือขึ้นดื่มจนหมดแก้ว ก่อนจะกวักมือเรียกบริกรให้มาเสิร์ฟมันอีก

แก้ให้หายหงุดหงิด

“ยังจะปากแข็งอีก ใครๆ ก็มองออกกันทั้งนั้นว่าคุณนะตกหลุมรักผู้หญิงร้ายกาจคนนั้นเข้าเต็มเปา ไม่อย่างนั้นคงกลับอเมริกาไปทำงานทำการตั้งนานแล้ว จะมัวมาเสียเวลาตามหาตัวเธอทำไมกัน”

“ก็บอกแล้วว่าแค้น แล้วก็อยากจะลงโทษเธอเป็นการเอาคืน”
หนุ่มหล่อหันมาอธิบายเสียงแข็ง

“โอเค ผมไม่เถียงกับคุณแล้ว” เอกพลยกมือขึ้นในท่ายอมแพ้ ก่อนจะส่ายหัวให้แก่ความดีอันไม่พึงใครของโทนี่ ถ้ามันใจในตัวเองแบบนี้ ปล่อยให้เผชิญชะตากรรมเหมือนกับสามหนุ่มที่แต่งงานไปก่อนด้วยตัวเองจะดีกว่า

“เป้าหมายออกมาแล้ว ย้า...เป้าหมายออกมาแล้ว”

เสียงจากอุปกรณ์สื่อสารขนาดจิ๋วที่ซ่อนอยู่บนหลังหูของเอกพลดังขึ้นมา ทำให้เอกพลจำต้องเงยหน้าขึ้นไปมองยังชั้นสองของเรือด้วยสายตาเคร่งขรึม

“โอเค พบเป้าหมายแล้ว รอฟังคำสั่ง พร้อมเมื่อไหร่ให้ลงมือทันที” เอกพลพิมพ์เบาๆ ดวงตาจับจ้องไปยังชายวัยห้าสิบปลายในมาดนักธุรกิจที่กำลังเดินควงแขนมากับสตรีคนหนึ่ง ซึ่งทำเอาเอกพลถึงกับแอบอึ้งอยู่ในใจ ว่าเจ้าหล่อนจะสวຍหยาดฟ้ามาดินอะไรขนาดนั้น

“คุณโทนี่” เอกพลสะกิดคนข้างๆ ทันที แต่สายตาไม่ได้ละไปจากสาวงามที่เดินเคียงคู่มากับเป้าหมายคนสำคัญของเขาแม้แต่น้อยเลย

“อะไรเล่าสารวัตร” คนโดนสะกิดทำเสียงหงุดหงิด

“ดูโน่น” เอกพลรบเร้า

“อะไร” คนหงุดหงิดทำเสียงไม่พอใจ ยังไม่ยอมหันไปมอง

“ก็หันมามองสิครับ ผมรับรองเลยว่า คุณจะลืมผู้หญิงบนเรือวัน

นั้นอย่างแน่นอน” เอกพลกล้ายืนยัน เขาเคยเจอคนสวยมามาก แต่ก็ยังไม่มีใครตรงตามจนทำให้ตะลึงและตาค้างได้ตั้งแต่วินาทีแรกแบบนี้มาก่อน

“ไม่มีทาง สารวัตรยังไม่เคยเจอยายแม่มดของผมละสิ” โทนี่ส่ายหัว ถึงหล่อนจะร้าย แต่หล่อนก็สวยมากจนเขาต้องยอมใจ ยิงได้ เห็นทั้งเรือนร่างของหล่อนยามไม่มีเสื้อผ้า โทนี่ก็แทบจะหมอบราบคาบ แก้วให้แล้ว

“เฮ้ย ผมพูดจริง” เอกพลยืนยัน

“ถ้าไม่สวยจริง ผมจะทิ้งสารวัตรไว้ที่นั่นคนเดียวจริงๆ ด้วย” โดนรบร้าบอยเข้า โทนี่ก็ต้องจำใจหันมามอง และเมื่อเอกพลพยักพยับให้มองขึ้นไปบนระเบียงชั้นบน โทนี่ก็จำต้องแหงนคอขึ้นมองอย่างเสียไม่ได้

“เฮ้ย!” หนุ่มหล่ออุทานออกมาทันที สองตาเบิกกว้างราวกับเห็นผิอย่างไรวางนั้น

“โง่ละ สวยใช่ไหม ตาค้างเขียว บอกแล้วว่าแจ่ม” เอกพลยิ้มขึ้น เห็นอาการรุ่มร้อนงแล้วอดขำไม่ได้

“สารวัตร”

“หืม...” เอกพลตอบรับในลำคอ มองชายวัยห้าสิบปลายที่เป็นเป้าหมายอย่างไม่ให้คลาดสายตา ขณะที่ฝายนั้นเดินทักทายผู้คนไปมา ราวกับรู้จักกันเป็นอย่างดี

“ผู้หญิงคนนี้น่ะ...”

“น่าพิศโฉมละ” เอกพลรู้สึกอย่างนั้น เชื่อว่าโทนี่เองก็คงรู้สึก เพราะเห็นฝายนั้นจ้องหล่อนตาไม่กะพริบเลยก็ว่าได้

“สารวัตรจะทำแบบนี้ไม่ได้” หนุ่มอเมริกันที่พูดภาษาไทยคล่องแคล่วกวดพันกรอด มองคู่ตาแก่กับหญิงสาวในชุดราตรีสุดเซ็กซี่ด้วยอารมณ์เดือดปุด

“เฮ้อ! ทำไมล่ะครับ ของสวยๆ งามๆ มันก็ต้องแบ่งกันชื่นชม”

“ไม่ได้!”

“เฮ้อ! ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ”

“ก็นั่นเมียผม”

“หะ หา!” เอกพลอ้าปากค้าง ก่อนจะหันมามองคู่หูหมาดๆ ด้วยใบหน้าตกใจ หญิงสาวนางนั้นคือคนเดียวกันกับที่โทนี่กำลังตามหาอย่างนั้นหรือ

“นะ...แน่ใจเหรอครับ” สารวัตรหนุ่มติดอ่างขึ้นมาทันที

“เออสิครับ แน่เสียยิ่งกว่าแน่ เห็นแค่เส้นผมยังจำได้เลย” โทนี่บอกอย่างมั่นใจ ดวงตาวาวโรจน์จ้องมองไปยังแม่মন้อยของเขาด้วยความคับแค้นใจจนแทบจะนั่งไม่ติดเก้าอี้อยู่แล้ว

“เธอมากับเป้าหมายของผม” เอกพลหันมาบอกเสียงขริม ดูทำงานนี้จะไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเสียแล้วสิ

“แต่เธอก็คือเป้าหมายของผม” โทนี่บอกชัดเจน ยายแม่মন้อยเขาตามหาหล่อนมาตลอดสัปดาห์ จู่ๆ หล่อนก็โผล่มาอยู่ตรงหน้าในตอนี้ จ้าให้ไอ้โทนี่ก็ไม่มีวันที่จะปล่อยให้หล่อนคลาดสายตาไปได้อีกแน่

“ตาแก่มันเป็นผู้ต้องสงสัยคดีค้ายาเสพติด เป้าหมายของคุณ อาจจะเป็นพวกมัน” เอกพลเตือนสติ แน่نونว่าเขาไม่ยากให้โทนี่ยื่นมือเข้ามาแทรกในปฏิบัติการพิเศษของเขาครั้งนี้

“เรื่องนั้นผมไม่สน สารวัตรกับพวกจัดการตาแก่มันได้เลย ส่วนผู้หญิง ผมขอ”

“เฮ้ย! ไม่ได้ครับ” เอกพลปฏิเสธทันที ถึงจะเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่ก็ใช่ว่าจะละเลยหน้าที่และความรับผิดชอบจนยอมให้โทนี่ทำงานเขาเสียหายได้

“สารวัตรทำหน้าที่ของตัวเองไปครับ ส่วนผมจะทำในสิ่งที่ผม

ต้องทำเอง ขออย่างเดียว สารวัตรอย่าแตะเธอ หากเธอเป็นพวกเดียวกับคนชั่วพวกนั้นจริง รับรองว่าผมจะส่งตัวเธอให้สารวัตรด้วยตัวเอง”

“หา! ว่าไฉนจะคุณโทนี่ เดียวสิครับ เดียว...”

เอกพลอยากจะทำตาย เมื่อเห็นโทนี่ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินหายเข้าไปในฝูงชนที่กำลังเดินร่ำและดื่มด่ำกับเสียงดนตรีอันไพเราะ โดยไม่ฟังคำทัดทานของเขาแต่อย่างใด

“ตามเป้าหมายไป และให้ระวังคุณโทนี่ด้วย ย้า...ให้ระวังคุณโทนี่” เอกพลออกคำสั่งผ่านอุปกรณ์สื่อสาร ก่อนจะรีบลุกขึ้นและตามเป้าหมายไปห่างๆ เพื่อไม่ให้เป็นที่สังเกตของใคร

“ของล่ะ”

ชายฉกรรจ์หนึ่งในห้าคนเฝ้าถามขึ้น พร้อมกับจ้องนักธุรกิจวัยห้าสิบปลายอย่างไฟโรจน์ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ ก่อนมองเลยไปยังสาวสวยข้างกายของไฟโรจน์อย่างพึงพอใจ

“เฮ้ย! เอาของให้พวกมัน” ไฟโรจน์หันมาสั่งลูกน้องของตนที่ยืนคุ้มกันถึงหกคน ซึ่งลั่นแล้วแต่ผ่านสมรรถมิเคอดมาแล้วทั้งนั้น และแน่นอนว่าคนพวกนี้ทำงานให้แก่เขาด้วยความจงรักภักดี เพราะเขามีค่าตอบแทนให้พวกมันซึ่งมีหน้าที่ดูแลเขาอย่างคุ้มค่าเลยทีเดียว

“ได้ของแล้วก็เอาเงินมา” ไฟโรจน์บอกเสียงเข้ม เบื้องหน้าเขาคือนักธุรกิจผู้ใจบุญที่มักจะบริจาคเงินและสิ่งของเพื่อการกุศลอยู่เสมอ แต่เบื้องหลังจริงๆ แล้วเขาคือหนึ่งในผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ ที่ตำรวจและทางการยังเข้าถึงไม่ได้ เนื่องจากเขาเองมีอิทธิพลทางการเงิน และได้รับการหนุนหลังจากนักการเมืองหลายคน

“เอาเงินให้พวกมันไป” ชายฉกรรจ์ที่มีใบหน้าเป็นแผลเป็นได้ดวงตาออกคำสั่งกับลูกน้องของมัน หลังจากที่ได้ตรวจสอบสภาพ ‘ของ’ ที่ได้รับมาอย่างละเอียดและพบว่าครบถ้วน

“เรียบร้อยกะป้า ครบตามจำนวนที่ตกลงกันไว้” สาวสวยในชุดราตรีสีขาวล้วนเห็นเธอเข้าหันมาบอกกับไฟโรจน์ ก่อนจะหิ้วกระเป๋าเดินกลับไปยืนด้านหลังชายวัยห้าสิบพร้อมรอยยิ้มหวานบาดใจ

“เด็กใหม่หรือป้า” ชายฉกรรจ์คู่ค้าอดีตจะถามไฟโรจน์ไม่ได้ ทุกครั้งที่เขามาติดต่อกับไฟโรจน์ ฝ่ายนั้นจะต้องมีหญิงสาวอยู่ข้างกายเสมอ แถมยังสวยและไม่ซ้ำหน้าอีกด้วย แต่คนนี้ดูเช็กที่ดูใจเขาเหลือเกิน

“แกสนใจฉันหรือ มังกร” ไฟโรจน์เลิกคิ้วพร้อมกับอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ มังกรจ้องหน้าเด็กใหม่ของเขาดาววเรียว แทบจะกลืนกินเลยก็ได้

“ก็น่าสนใจ ว่าแต่ป้าจะยกให้ผมลองชิมดูสักคืนก่อนไหม ไหนๆ ธุรกิของเราก็ไปได้สวยอยู่แล้ว”

คำพูดของมังกรทำให้ไฟโรจน์ถึงกับหัวเราะร่วน ก่อนจะรังตัวสาวสวยที่เขาเพิ่งจะได้ตัวมาจากบ่อนเมื่อสามวันก่อนเข้ามาทอดตัวทุกคนในห้องรับรองแขกไวโอลินของเรือสำราญสุดหรู

“คงไม่ได้หรอกมังกร เพราะว่าฉันก็ยังไม่ได้ลิ้มลองเหมือนกัน เอาเป็นว่าถ้าฉันเบื่อเมื่อไหร่ ฉันจะส่งหล่อนต่อไปให้แกก็แล้วกันนะ” ไฟโรจน์บอกคู่ค้าตามตรง พลางหัวเราะเสียงใสเหมือนเป็นเรื่องสนุกไปเสียอย่างนั้น ในขณะที่สาวสวยในอ้อมกอดของเขาดึงกับยิ้มมุมปากออกมาทันที ดวงตาวาววโรจน์ขึ้นมาโดยไม่มีทันใดมีใครสังเกต

“แหม หวังจริงนะครีป้า เอาเถอะ...วันนี้ผมว่าเรารีบแยกย้ายกันก่อนดีกว่า ผมว่ายืดเยื้อไปมันจะไม่ปลอดภัย เดียวนี้ไอ้พวกตำรวจมันหุตาไว ไวใจพวกมันไม่ค่อยได้” มังกรบอกด้วยสีหน้าวิตก เพราะช่วงนี้ตำรวจแฝงตัวอยู่แทบทุกพื้นที่ เขาเองต้องคอยระวังตัวตลอดหากต้องมาติดต่อกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกจับได้ และถูกสาวไปยังผู้อยู่เบื้องหลังที่คอยควบคุมทุกอย่างในมือ

“จะรีบไปไหนกันละมังกร ไม่อยู่ดื่มด้วยกันสักแก้วสองแก้วก่อน
เหรือ” ไฟโรจน์ทักท้วง เขาไม่ค่อยกังวลกับคนในเครื่องแบบเท่าไรนัก
นั่นเพราะเรื่อลำนี้นี้เป็นของเพื่อนสนิทที่คบกันมานาน แถมเขายังจ่าย
ส่วยและงบประมาณปิดปากพวกเจ้าหน้าที่หลายคนเพื่ออำนวยความสะดวก
สะดวกให้ตัวเอง

“นั่นสิคะ จะรีบไปไหน พวกเรายังไม่ได้สนุกกันเลย” สาวสวย
ข้างกายไฟโรจน์เอ่ยเสริมขึ้นมาพร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู ก่อน
จะล้วงมือเข้าไปในกระโปรงตัวสั้นของตัวเองอย่างว่องไว

มังกรขมวดคิ้วทันทีเมื่อได้ยินน้ำเสียงแปลกๆ ของสาวงามข้าง
กายไฟโรจน์ และเขาก็ตาไวพอที่จะเห็นถึงความผิดปกติของหญิงสาว
สัญชาติญานบางอย่างเตือนให้มังกรคิดว่าปิ่นที่เหน็บเอาไว้มาอย่าง
ทันทีทันใด ก่อนจะหันปิ่นกระบอกเล็กไปที่หญิงสาวที่ยืนถือกระเป๋
าเงินของไฟโรจน์ทันที

“อย่าขยับ ไม่อย่างนั้นฉันระเบิดหัวตาแก่นี้แน่” สาวสวยจ้องปาก
ประจำตัวไปที่ขมับของไฟโรจน์ทันที ในขณะที่ไฟโรจน์และลูกน้อง
ต่างก็ยืนงันกันเป็นไก่ตาแตก

“นี่มันอะไรกัน” ชายวัยห้าสิบปลายเสียงสั่น มองหน้ามังกรสลับ
กับหญิงสาวข้างกายด้วยความตกใจสุดขีด งุนงงกับสถานการณ์ตรง
หน้าจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“นี่มันเป็นสายให้ตำรวจ” มังกรไขข้อข้องใจให้แก่ไฟโรจน์
หลังจากนั้นลูกน้องของทั้งไฟโรจน์และมังกรต่างก็เล็งปืนไปที่หญิงสาว
ปริศนาทันที

“ในตัวฉันมีระเบิดชนิดพิเศษมาด้วย ถ้าพวกแกยิง นอกจาก
นายไฟโรจน์จะสมองกระจุยแล้ว พวกแกทั้งหมดก็จะไม่เหลือแม้แต่
ซาก” หญิงสาวยิ้มมุมปาก พร้อมกับถลกกระโปรงสั้นให้พวกมันดู
ระเบิดชนิดพิเศษที่ติดตั้งอยู่บนขาอ่อนของหล่อนอย่างเป็นต่อ

“แก...” มังกรคำรามในลำคอ จ้องมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความโกรธแค้นจนแทบกระอัก

“ทุกคนในห้องโปรดฟังทางนี้ นี่คือการสั่งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตอนนี้พวกเราควบคุมเรือลำนี้ไว้หมดแล้ว ทุกคนปลดอาวุธแล้วยอมมอบตัวซะ ไมอย่างนั้นเราจะทำการจับตายทุกคน”

เสียงตะโกนจากด้านนอกห้องที่ดังแทรกขึ้นมาทำให้ทุกคนถึงกับหันขวับไปมองที่ประตูห้องทันทีและท่ามกลางความสับสนและตกใจ ลูกน้องคนหนึ่งของมังกรก็ส่งเสียงเรียกเจ้านายของตัวเองขึ้นมา

“ลูกพี่! ประตูหลังครับ ไปเร็ว”

มังกรพยักหน้า ก่อนจะเบนปลายกระบะออกไปยังไฟโรจน์แทน หลังจากนั้นก็ปล่อยกระสุนนัดแรกเจาะกลางหน้าผากของอีกฝ่ายอย่างไม่ปราณี ท่ามกลางความตกตะลึงของลูกสมุนที่ติดตามมาทั้งหมด

สาวสวยปริศนาผล่ออกจากร่างของไฟโรจน์อย่างรวดเร็ว ก่อนจะเบี่ยงตัวหลบกระสุนนัดที่สองของมังกรได้อย่างหวุดหวิด ในขณะที่ลูกน้องของไฟโรจน์กับลูกน้องของมังกร ต่างก็สาดกระสุนใส่กันอย่างเมามัน

เหตุการณ์ซุลมุนเมื่อมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุดนอกเครื่องแบบฟังประตูเข้ามา หญิงสาวปริศนาถึงกับบ่นอุบออกมาด้วยความหงุดหงิดใจ ก่อนจะเล็งปืนไปที่หลอดไฟบนเพดานแล้วเหนียวไกทันที

พื๊บ!

ทุกอย่างตกอยู่ในความมืด ร่างปราดเปรียวในชุดราตรีสั้นรีบวิ่งออกไปทางประตูหลังของห้องทันที และมันก็ทะลุออกไปยังดาดฟ้าของเรือลำใหญ่ ซึ่งไม่มีผู้คนพลุกพล่านแต่อย่างใด นอกจากร่างลั่นหัดของมังกรที่พยายามจะหลบหนีออกไปให้ได้

หญิงสาวชะงักกึก เพราะนอกจากมังกรแล้ว ยังมีชายผู้หนึ่งยืนถือปืนข่มขู่มังกรอยู่ก่อนแล้ว และเมื่อหล่อนก้าวเข้าไปอีกคน มังกรก็

เบนปลายกระบอกลูกปืนมาที่หล่อนทันที

มังกรอยู่ตรงกลาง ระหว่างนายตำรวจในชุดนอกเครื่องแบบอย่าง
เอกพล กับอีกฝั่งหนึ่งคือหญิงสาวปริศนาที่ทั้งเอกพลและมังกรเอง
ก็ไม่ว่าหล่อนเป็นใคร

2

สามเริ่ง จำไม่ได้หรือทูนหัว

“ส่งกระเป๋านั้นมา” เอกพลออกคำสั่งกับหญิงสาวผู้มาที่หลัง เมื่อเห็นเจ้าหล่อนออกมาจากห้องพร้อมของกลางในมือ ตอนนั้นทั้งเสียงปิ่นและเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นไปทั่วเรือ พร้อมกับเสียงกรีดของแขกที่ตื่นตกใจกับเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น

“ทำไมฉันต้องให้คุณล่ะ” หญิงสาวตอบออกไปด้วยน้ำเสียงเข้มดุฉัน

“ผมเป็นตำรวจ และในมือของคุณก็เป็นหลักฐานสำคัญของทางกร” เอกพลไขข้อข้องใจ แม้จะยังมองไม่ออกว่าเจ้าหล่อนเป็นใครและอยู่ฝ่ายไหนกันแน่ แต่เขาก็ไม่ยากทำอะไรบูมบ่ามเกินไป

“ในมือของหมอนั่นก็มีหลักฐานสำคัญ ไปแย้งเอามาสักคุณตำรวจ” หญิงสาวบ่นปากไปที่กระเป๋าสีดำที่มังกรถือเอาไว้แน่น ทำเอามังกรถึงกับตาลุกเป็นไฟด้วยความเคียดแค้น

“แก...นั่งตัวดี!” มังกรผรุสวาทออกมาด้วยอารมณ์เดือดจัด ก่อนจะยิงเบรียงใส่ร่างเล็กอย่างไม่ลังเลทันที

หญิงสาวเบี่ยงตัวหลบในเสี้ยววินาที แต่ถึงกระนั้นกระสุนก็ยังฝังเข้าไปที่หัวไหล่ขวาของหล่อนอย่างน่าโมโห ทว่าก็ไม่ได้ทำให้หล่อนหมดท่าไปเสียทีเดียวหรอก

“รีบไปคุณตำรวจ” หล่อนโยนกระเป๋าทิ้งให้เอกพล ก่อนจะปล่อยลูกกระสุนจากอาวุธในมือไปยังมังกร แต่มันก็หลบได้อย่างหวุดหวิด สาวปริศนากัดฟันกรอดด้วยความเคียดแค้น ก่อนจะกระโจนเข้าไปต่อสู้กับมันตัวต่อตัว ในระหว่างที่มันกำลังเผลอเช่นกัน

“ระวัง!” เอกพลส่งเสียงเตือน เมื่อเห็นว่าหญิงสาวปริศนากำลังจะพลาดทำให้แก้มังกรที่เหวี่ยงหมัดเข้าไปยังใบหน้าสวดยหวาน แต่ว่าเจ้าหล่อนก็หลบได้ทัน แถมยังสะบัดฝ่าเท้าขึ้นไปเตะที่แขนของมังกรจนป็นร่วงลงสู่ผืนน้ำด้านล่าง

ทั้งสองสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ในขณะที่เอกพลก็ยังหาจังหวะที่จะเข้าไปหยุดยั้งสถานการณ์นั้นไม่ได้ เขาไม่รู้ว่าใครเป็นใคร และอยู่ฝ่ายไหน และมันก็อันตรายมากๆ หากเขาร่วมวงเข้าไปซุ่มมวนด้วยอีกคน

แต่ก่อนที่เอกพลจะตัดสินใจได้ว่าจะทำอย่างไร ร่างสูงของใครบางคนก็กระโดดเข้าไปร่วมวงด้วยอีกคน ท่ามกลางความตกใจและไมเคียดคิดของตำรวจหนุ่ม

“คุณโหม่ง” เอกพลอ้าปากค้าง มองคู่หูของตนที่กำลังพยายามจะเข้าไปช่วยฝ่ายหญิงออกมาให้ได้ แต่ฝ่ายนั้นก็ไม่ได้ยินยอมโหม่งอย่างง่ายดาย เพราะคิดว่าบุคคลที่สามที่เข้ามาขวางหล่อนในตอนนั้นก็คือพรรคพวกเดียวกันกับมังกร

“ปล่อยนะ จะมาจับแขนฉันไว้ทำไม” เจ้าหล่อนตะโกนใส่หน้าโหม่งด้วยความโกรธแค้น เมื่อเขาตีบมังกรจนกระเด็นออกไป แล้วหันมาคว้าข้อมือหล่อนเอาไว้แน่น

“ไปกับผม” โหม่งหันมาส่งเสียงเข้ม

“คุณ!” เจ้าหล่อนอุทานออกมาด้วยความตกใจ เมื่อเห็นใบหน้าของคนจู้จี้จ้านซัดๆ เต็มสองตา

“ผมเองทูนหัว จำผิวไม่ได้เหรอ” โหม่งยิ้มให้หล่อน เวลาอย่างนี้

เขายังจะมีหน้าทำทะเล้นใส่หล่อนได้อีก โทนี่จะไม่อยากจะเชื่อจริงๆ ว่าตัวเองจะทำได้

“คุณโทนี่ระวังครับ!” เอกพลร้องเตือน เมื่อจู่ๆ มังกรก็ลุกขึ้นมาพร้อมกับปืนในมือ และกำลังเล็งไปที่โทนี่กับหญิงสาวปริศนาที่โทนี่ตามหามาหลายวันจนแทบบ้า

“หลบไป!” หญิงสาวออกแรงผลักชายหนุ่มให้พ้นจากวิถีกระสุน ก่อนที่ตัวเองจะเสียหลักไปด้านหลัง แล้วลอยละลือลงไปยังแม่น้ำเจ้าพระยาทันที ในขณะที่เรือกำลังแล่นไปอย่างช้าๆ ท่ามกลางความมืดมิดยามค่ำคืน

“คุณ!” โทนี่อุทานออกมาด้วยความตกใจ ก่อนที่ความบึ้งหน้าในตัวเองจะผลักดันให้เขากระโดดตามเจ้าหล่อนลงไปยังไม่คิดชีวิต

“คุณโทนี่!”

เสียงตะโกนเรียกบนเรือไม่ทำให้เจ้าพ่อซอฟต์แวร์สนใจได้ เพราะหนึ่งเดียวที่สมองเขาต้องการในตอนนี้เป็นความหวังเล็กๆ ที่ตกลงไปในแม่น้ำก่อนหน้านี้นี้ต่างหาก

“ไม่ะยายแม่มด ผมจะไม่ยอมให้คุณตายเด็ดขาด คุณต้องรอดมาเพื่อรับผิดชอบในสิ่งที่คุณทำกับผมสิ มันถึงจะถูก”

ชายหนุ่มพึมพำในใจ ก่อนจะดำดุดดำว่ายเพื่อหาร่างของหล่อนให้พบ ท่ามกลางเสียงร้องตะโกนของใครต่อใครหลายคนบนเรือ ก่อนจะกลายเป็นความสับสนและอลหม่านวุ่นวายในเวลาต่อมา

ร่างเล็กที่นอนหมดสติบนเตียงใหญ่มาทั้งคืนกับอีกหนึ่งวัน ทำให้ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าเชื้อสายอเมริกันถึงกับถอนหายใจเอือมใหญ่ ก่อนจะเดินวนไปวนมารอบเตียง สลับกับหันมามองหน้าคนเจ็บไปทำหน้าเครียดไป รวบรวมว่าตัวเองรู้สึกเจ็บไปกับเจ้าหล่อนด้วยอย่างนั้น

“เธอปลอดภัยดีแล้วครับเจ้านาย เลิกเดินวนไปวนมาเสียทีได้ไหมครับ ผมเวียนหัวจะแย่แล้ว” โรเจอร์ท้วงผู้เป็นเจ้านาย เนื่องจากอีกฝ่ายนั่งไม่ติดเก้าอี้เลย หลังจากพาตัวหญิงสาวปริศนานางหนึ่งเข้ามาในบ้าน

โรเจอร์ไม่รู้จักผู้หญิงคนนี้ และก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร เขาารู้เพียงว่าเจ้านายของเขาให้ความสนใจและห่วงใยเจ้าหล่อนมาก ชนิดที่โรเจอร์เองก็ไม่เคยเห็นมาก่อน ว่าเจ้านายจะห่วงใครจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับแบบนี้

โรเจอร์ถูกเรียกตัวมาด่วน เพื่อคอยดูแลและอำนวยความสะดวกให้แก่เจ้านาย ในระหว่างที่เขาพักผ่อนอยู่ในเมืองไทยต่อไป ทั้งที่บอกว่าจะกลับไปทำงานตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว หลังจากร่วมแสดงความยินดีกับงานแต่งงานของเพื่อนรักอย่าง คาร์ล เบอร์ติน

เจ้านายเปลี่ยนแผนการเดินทาง ซึ่งโรเจอร์เองก็ได้แต่สงสัยและเก็บคำถามนั้นเอาไว้ในใจ แต่เมื่อโทนี่ปรากฏตัวพร้อมหญิงสาวในอ้อมแขนเมื่อคืนที่ผ่านมา โรเจอร์ก็พอจะเข้าใจอะไรได้เลาๆ

“พูดมากนำโรเจอร์ไปเตรียมอาหารค่ำไป เพื่อเมียขึ้นชั้นมาจะได้มีอะไรรองท้อง”

“หืม เจ้านายว่าไงนะครับ เมีย...อย่างนั้นหรือ”

โรเจอร์เอียงคอมองเจ้านายด้วยความประหลาดใจแกมตกใจ ฟ้ำจะถล่มดินจะทลายลงหรืออย่างไร เจ้านายของเขาถึงคิดอยากจะมีเมียขึ้นมา

ก่อนหน้านี้เจ้านายของโรเจอร์ยังบอกอยู่เลยว่าอิสรภาพของเพื่อนรักตัวเองกำลังจะหมดไป และจะไม่มีวันได้ใช้ชีวิตสนุกสนานของวัยหนุ่มอีกต่อไป เพราะชีวิตและลมหายใจหลังจากนั้นจะตกเป็นของภรรยาทั้งหมด แล้วนี่เจ้านายของโรเจอร์คิดอย่างไรกัน ถึงได้กระโดดลงไปในหลุมดักชีวิตโสดของตัวเองแบบนี้

“จะสงสัยอะไรกันนักหนา รีบออกไปได้แล้วโรเจอร์”

“ครับๆ จะไปเดี๋ยวนี้ละครับ” โรเจอร์รับคำสั่ง ก่อนจะลุกลี้ลูลอนออกจากห้องนอนของเจ้านายในทันที เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังหัวเสียที่ถูกซักถามเรื่องส่วนตัว

โทนี่หันมามองคนเจ็บอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อีกหน ถึงหมอมจะบอกว่าหล่อนพ้นขีดอันตรายและปลอดภัยดีแล้ว แต่โทนี่ก็ยังไม่วางใจไปเสียทีเดียว เพราะหล่อนมีอาการตัวร้อนและเป็นไข้จากแผลที่อักเสบด้วย

‘ตัวแค่นี้ จะเก่งอะไรนักหนานะ’

ชายหนุ่มคิดในใจ ก่อนจะชะโงกหน้าเข้าไปมองใบหน้าซีดเซียวใกล้ๆ แล้วเกลี้ยปดยอมนที่เกาะกรกใบหน้าของหล่อนออกไปอย่างเบา มือ ด้วยความกลัวว่าอาจจะเป็นการรบกวนหล่อนเอาได้

เสียงมือถือบนโต๊ะที่ห่างจากเตียงนอนไปสักห้าเมตรได้ทำให้โทนี่จำต้องละสายตากรกใบหน้าหวานอิดโรยอย่างไม่ค่อยชอบใจ ก่อนจะรีบเดินไปรับสายทันที เนื่องจากกลัวว่ามันจะส่งเสียงดังนำรำคาญจนรบกวนคนที่นอนเจ็บอยู่

“ครับสารวัตร” โทนี่กรอกเสียงลงไป หลังจากที่ได้เดินเสียงออกมาทางประตูหลัง ซึ่งมีระเบียงทอดยาวออกไปยังท้องทะเลกว้างไกล ในขณะที่สายต่ายังชำเลื่องมองคนเจ็บผ่านประตูกระจกที่เพ็งจะเปิดออกมา

“เมื่อยเป็นไง”

คำถามของเอกพลทำให้โทนี่ถึงกับหลุดหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรก หลังจากที่หน้านิ้วคิ้วขมวดมาหนึ่งวันหนึ่งคืน เพราะความกังวลว่าคนบนเตียงใหญ่นั้นจะเป็นอะไรไป โดยที่เขายังไม่ทันได้สะสางคดีเก่ากับเจ้าหล่อนเสียก่อน

“ยังไม่ฟื้นเลยครับ เพราะฉะนั้นผมจะยังไม่ส่งตัวเธอให้สารวัตร

หรือใครหน้าไหนแน่นอน” โทนี่บอกด้วยน้ำเสียงติดตลก ทว่ากลับจริงจังและเอาจริงอย่างที่พูดแน่นอน

“ไม่จำเป็นหรอกครับ เพราะเธอไม่ใช่อาชญากร” เอกพลหัวเราะเบาๆ

“หมายความว่าไงครับสารวัตร หรือว่าสารวัตรหาข้อมูลส่วนตัวของเธอได้แล้ว” โทนี่ตาลุกวาวด้วยความตื่นเต้น เมื่อเอกพลบอกว่าไม่ต้องส่งตัวหล่อนให้แก่ใครทั้งนั้น

เขาส่งรูปหล่อนที่ถ่ายด้วยตัวเองให้เอกพลนำไปหาข้อมูลต่อ พร้อมกับขอร้องเอกพลให้เก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับ และห้ามแพร่งพรายให้ใครรู้ว่าหล่อนอยู่กับเขาที่นี่

“ครับ ผมก็มหาในเพิ่มข้อมูลอาชญากรของกรมตำรวจอยู่ตั้งนานสองนาน นี่ไม่ถึงว่าใบหน้าของเธอจะไปตรงกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการลับของหน่วย ป.ป.ส.”

“หืม...หน่วยปฏิบัติการลับเหรอครับ” โทนี่อุทานในลำคอ ก่อนจะเหลียวมองไปยังร่างบางแต่แข็งแกร่งบนเตียงของตัวเองอีกครั้งด้วยสายตาเหลือเชื่อ

มิน่าล่ะ! เจ้าหล่อนถึงได้ดูและโหดนัก ดูจากการกระโจนเข้าไปต่อสู้กับพ่อค้ายาเสพติดแบบไม่คิดชีวิตบนเรือนั้นแล้ว แน่หนอนว่าหล่อนดูจะไม่เสียดายชีวิตเอาเสียเลย

“ครับ พุดง่าย ๆ ก็คือสายลับนั่นเอง องค์กรนี้ถูกตั้งขึ้นโดยผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่งหน้าที่ระดับประเทศ แต่ว่าทุกอย่างก็เป็นความลับ ห้ามเปิดเผย ไร้หลักแหล่ง ไร้ตัวตน ยากที่คนทั่วไปจะรู้ว่านี่องค์กรนี้อยู่ ผมยังต้องพึ่งคนในและผู้ใหญ่ระดับบิ๊กๆ หลายคน กว่าจะได้ข้อมูลนี้มา”

“อ้อหือ ขอบคุณมากเลยนะครับสารวัตร นี่ถ้าไม่ได้สารวัตรคอยช่วยเหลือแล้วละก็ ผมต้องแย่แน่ๆ” โทนี่ขอบคุณจากใจ เอกพลสามารถช่วยเหลือเขาได้มากมายอย่างที่ทุกคนบอกเอาไว้จริงๆ

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ เพราะคุณเองก็เคยช่วยเหลืองานราชการของประเทศเราเหมือนกัน ผมแค่อ้างชื่อคุณกับวงในนิดหน่อย คนพวกนั้นก็รีบให้เบาะแสมาแล้ว” เสียงหัวเราะของเอกพลเข้ามาในสาย ทำให้โทนี่พลอยหัวเราะด้วยความขบขันไปด้วย

“อ้อ ผมมีเรื่องจะเตือนคุณอย่างนะครับ” เอกพลพูดเหมือนนึกขึ้นได้

“ว่ามาครับ” โทนี่บอกอย่างใจเย็น

“ตอนนี้ทีมงานของเธอกำลังตามหาตัวเธออยู่ ผมว่าทางที่ดีคุณโทนี่รีบปล่อยตัวเธอออกมานะครับ ไม่อย่างนั้นเรื่องมันจะบานปลาย คนพวกนี้หูตาไว คุณโทนี่ระวังตัวไว้หน่อยก็ดี ผมไม่อยากให้มีปัญหา” เอกพลเตือนด้วยความหวังดี เพราะเขาไม่อยากให้โทนี่ใช้ชีวิตลำบากในประเทศของตัวเอง

“ครับ ผมจะระวัง ขอขอบคุณสารวัตรที่เตือน ว่าแต่พอจะบอกผมสักนิดได้ไหมครับ ว่าคุณผู้หญิงคนนั้นเขามีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร จะให้บอกคนอื่นว่าไม่รู้แม้แต่ชื่อภรรยาของตัวเองก็ชักจะยังงี้ๆ อยู่นะว่าไหม” โทนี่บอกอีกฝ่ายตามตรง สารวัตรหนุ่มถึงกับอดหัวเราะขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้

“มินตราครับ เธอชื่อ มินตรา ดาราฉัตรฉาย ซึ่งอันนี้ผมเองก็ไม่มั่นใจเท่าไรว่าจะใช่ชื่อจริงนามสกุลจริงของเธอไหม คงต้องยกให้คุณโทนี่สืบต่อเองเสียแล้ว”

“โอเคครับสารวัตร ขอบคุณมาก” โทนี่บอกจากใจ เอกพลช่วยเขาได้มากกว่าที่คิดเอาไว้มากเลยทีเดียว สงสัยจะต้องมีการเลี้ยงเหล้าขอบคุณกันในอนาคตอย่างแน่นอน

“ไม่เป็นไรครับ จ้ะแค่นี้ก่อนนะครับ ผมต้องเคลียร์เรื่องคดีของนายไฟโรจน์ต่อ ท้าทางจะยุ่งยากพอควร”

“ครับ สวัสดี” โทนี่กล่าวทิ้งท้าย ก่อนจะวางสายในเวลาต่อมา

แล้วหันไปมองคนเจ็บด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถามมากมาย

มินตรา ดารานัฏธนา

อย่างน้อยเขาก็คงรู้ว่าหล่อนชื่ออะไร โทนี่บอกกับตัวเองในใจ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง แล้วทรุดตัวลงนั่งข้างเตียงใหญ่ด้วยความรู้สึกหนักหน่วงอย่างบอกไม่ถูก

ยายแม่มดน้อยเอ๋ย รีบตื่นมาคุยกับเขาสักคำสองคำจะได้ไหม หล่อนนอนนิ่งแบบนี้จนเขาชักไม่แน่ใจ ถึงหมอมจะบอกว่าหล่อนปลอดภัยหายห่วงแล้ว แต่เขาก็กังวลกังวลอยู่เช่นเดิม

โทนี่ยืนปลายนิ้วใหญ่ไปแตะที่แก้มนุ่มของหล่อนอย่างแผ่วเบา ก่อนที่รอยยิ้มจะผุดขึ้นบนริมฝีปากหยักละมุน เมื่อในที่สุดเขาก็หาตัวเจ้าหล่อนพบจนได้

ภรรยาสุดที่รัก ตื่นมาเราคงต้องคุยกันสักหน่อยแล้ว ไม่อย่างนั้นสามีคนนี้จะได้หัวหมุนจนไม่มีสมาธิทำอะไรแน่

โทนี่ยิ้มกับตัวเอง ก่อนจะกระชับผ้าห่มให้หล่อนอย่างเบามือและนุ่มนวล ซึ่งเขาก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจะต้องห่วงใยเจ้าหล่อนมากมายขนาดนี้ด้วย ทั้งที่เจ้าหล่อนถีบหัวส่งเขาอย่างไม่ไยดีหลังจากที่ใช้เขาเป็นตัวช่วยในการหลบหนีเมื่อก่อนหน้านี้อย่างแท้ๆ

ร่างที่นอนเจียบบงบมาเกือบสองวันเต็มขยับตัวเบาๆ ก่อน จะเผลอครางออกมาด้วยความเจ็บปวด เมื่อหัวไหล่ของตัวเองไม่สามารถขยับได้สะดวกอย่างที่ใจคิด

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นมาอย่างช้าๆ หลังจากนั้น ก่อนที่จะพริบตาปริบๆ แล้วมองไปรอบๆ ตัวด้วยอาการงวยงงสงสัย หล่อนพยายามทบทวนว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้ และหล่อนกำลังนอนอยู่บนเตียงที่ไหนกัน ทำไมห้องและข้าวของทุกอย่างดูไม่คุ้นตาหล่อนเอาเสียเลย

“อรุณสวัสดิ์มินนี่ พี่ได้เสียทีนะครับ”

คำทักทายจากผู้เดินทางเข้ามาทางประตูด้านหลังทำให้มินตราถึงกับหันขวับไปมองแทบทันที ก่อนที่หล่อนจะทำตาโตด้วยความตกใจ เมื่อพบว่าบุรุษที่ยืนอยู่ตรงหน้าหล่อนในตอนนี้เป็นคนสุดท้ายที่หล่อนเห็นหน้าก่อนจะตกลงไปในแม่น้ำเมื่อคืนก่อน

ใช่แล้ว หล่อนพลัดตกจากเรือสำราญลงไปใต้ม่าน้ำเจ้าพระยา ในระหว่างที่กำลังต่อสู้กับคนร้ายที่ค้ายาเสพติด และหลังจากนั้นหล่อนก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย จนกระทั่งตอนนี้

“คุณโทนี่” มินตราเรียกเขาเสียงเบาหวิว เพราะยังอ่อนเพลียจากอาการบาดเจ็บอยู่มาก

“น่ารักจัง จำชื่อสามีตัวเองได้ด้วย ผมคิดว่าคุณตื่นมาแล้วจะตะโกนด่าผมว่าโง่บ้าหรือโง่เลวอะไรสักอย่างเสียอีก” โทนี่บอกช้าๆ ก่อนจะเดินมาทุดตัวนั่งลงบนขอบเตียง แล้วโน้มตัวไปช่วยพยุงหญิงสาวที่กำลังจะดันตัวเองลุกขึ้นนั่ง

“ปล่อย! ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน” มินตราทำท่าขะแยง พร้อมกับบัดมือเขาออกอย่างไม่ใยดี แต่หลังจากนั้นก็รีบคว้าผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างตัวเองแทบไม่ทัน เพราะเพิ่งจะรู้ว่าไม่มีเสื้อผ้าติดกายแม้เพียงสักชิ้นเดียว

โทนี่แอบยิ้มเพราะอาการตกใจและเขินอายนั้น อย่างน้อยแม่เสื้อสาวของเขาก็ยังเหลือความเป็นผู้หญิงอยู่บ้างหรอกน่า ไม่ได้ห้าวไปเสียทีเดียว อย่างน้อยเจ้าหล่อนก็ยังรู้จักเขินอายและหน้าแดงต่อหน้าผู้ชายอย่างเขาบ้าง

“นี่คุณทำอะไรกับฉัน” มินตราหันมาตวาดใส่เขาหลังจากนั้น ทำเอาคนกำลังอารมณ์ดีถึงกับหุบยิ้มแทบทันที

“ผมเปล่า”

“คุณจับฉันนอนแก้ผ้าล่อนจ้อน แล้วยังจะมาบอกว่าเปล่าอย่างนั้นหรอ”

เออ จริง นี่ขนาดว่าหล่อนเจ็บตัวอยู่แท้ๆ แต่ก็มิวายหาเรื่อง
เขาได้ ดูลูกตาหล่อนสิ เทพจะถลนออกมานอกเบ้าเพราะความโกรธ
แค้นเขาอยู่แล้ว

“คุณบาดเจ็บและเพิ่งตกน้ำมา เสื้อผ้าคุณเปียก และคุณก็ไม่มี
เสื้อผ้าเปลี่ยน หมอทำแผลให้คุณเสร็จ ผมก็ทิ้งไว้อย่างนั้น หมอสั่งห้าม
ไม่ให้ทำอะไรให้กระทบกระเทือนกับแผลของคุณเด็ดขาด ผมก็เลยไม่
กล้าจะทำอะไร นี่คิดว่าผมอยากจะดูของของคุณหรือยัง?”

“นี่คุณ!” มินตราเถียงไม่ออก อยากจะลุกขึ้นจากเตียงแล้ว
จะเข้าพาดหางคนปากเสียสักที แต่ก็ไม่มีแรงที่จะทำอย่างนั้น

“ผมจะบอกอะไรให้ล่ะ ของคุณนะ มันก็งั้นๆ แหะละ ใหญ่กว่า
ของผู้หญิงที่ผมเคยควนนิดหน่อย ไม่รู้ว่าจริงไหม”

“คุณโธนี่!” มินตราตะโกนใส่หน้าเขาอย่างเหลืออด ทำไมกันนะ
ทำไมหล่อนจะต้องมาพบเจอคนบ้าอย่างเขาด้วย ชชาติที่แล้วมินตรา
ทำบาปทำกรรมอะไรกับเขาไว้หรือไร ชาตินี้หล่อนจึงต้องโคจรมาพบ
กับเขาให้ชีวิตต้องยุ่งยาก

“เรียกจ้ง หายเจ็บแผลบ้างแล้วสินะ ถึงได้เสียงดังแบบนี้” โธนี่
ถามด้วยความอ่อนใจ ก่อนจะถือวิสาสะจับแขนหล่อนให้อยู่นิ่งๆ แล้ว
ดูแผลที่หัวไหล่ของหล่อนด้วยสีหน้าจริงจัง

“ปล่อย! อย่ามาแตะตัวฉัน” หญิงสาวพยายามบิดแขนหนี แต่
ก็ยากเย็นเหลือเกิน เพราะตอนนี้ร่างกายของหล่อนมันไม่ได้เอื้ออำนวย
ให้หล่อนทำอะไรได้ตามใจเลยสักนิด

“เจ็บไหม”

น้ำเสียงที่เปลี่ยนจากการประชดประชันมาเป็นอ่อนโยนทำให้
มินตราหันมามองเขาด้วยความแปลกใจ โธนี่ต้องการอะไรจากหล่อน
กันแน่ เขาถึงได้พาตัวหล่อนมากักขังเอาไว้ที่นี่ เอ๊ะ! หรือว่าเขาจะเป็น
พวกเดียวกันกับไอ้พวกค้ายานั่น

ไม่สิ! หากเขาเป็นพวกเดียวกันกับคนกลุ่มนั้น เขาควรปล่อยให้
หล่อนตายไม่ใช่หรือ ทำไมจะต้องช่วยหล่อน แล้วพาด้วมารักษาที่นี้
ทำไมกัน

“ผมรู้ว่าคุณเก่งและช่วยเหลือตัวเองได้ะมินนี่ แต่ยังไงก็ขอให้
คุณรักษาตัวเองให้หายก่อนได้ไหม”

“ฉันไม่ได้ซื้อมินนี่!” หล่อนหันมาตวาดใส่เขาเสียงเซียว มินนี่
อะไรกัน ชื่ออย่างกับชื่อหนูของพวกเสี้ยวจีนป่าเถื่อน ที่เลี้ยงสาวๆ เอาไว้
เป็นโขงอย่างนั้น

“ก็คุณซื้อมินตรา ผมก็เลยเรียกง่ายๆ ว่ามินนี่ ฟังแล้วก็ดูดีนี่นา
มินนี่ โทนี่ แหม...ชื่อเราสองคนผิวเผินนี้เข้ากันเข้ากันนะ”

“ผิวเผินบ้านคุณสิ เราเป็นอย่างนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่”

“อ้าวที่รัก ก็คุณเองไม่ใช่หรือที่เป็นคนยึดเยียดตำแหน่งนี้ให้
ผม นี่ไม่กี่วันก็ลืมแล้วหรือ ว่า...เมื่ยมผมนี้ดูท่าสมองจะไม่ค่อยดี” โทนี่
แก้มงึกๆ ลอบมองสีหน้าที่เริ่มจะมีสีแดงขึ้นมาด้วยความโล่งใจ

“بابอ แล้วนี่คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันซื้อมินตรา” หญิงสาวเอ่ยถาม
ขึ้นมาอย่างนึกขึ้นได้ สายตาไม่ไว้วางใจถูกส่งมายังโทนี่ทันทีทันใด
เพราะประวัติส่วนตัวของหล่อนยากนักที่จะมีคนนอกรู้ ด้วยอาชีพและ
หน้าที่ ทุกอย่างจึงถูกเก็บเป็นความลับทั้งหมด ไม่มีทางที่คนนอกอย่าง
โทนี่จะรู้ได้

“ถ้าคุณสนใจสามีตัวเองสักนิด คุณก็จะรู้ว่าผมเป็นใคร และการ
ที่ผมจะหาประวัติของคุณนั้น มันก็ไม่ได้ยากเกินความสามารถของผม
หรอก”

โทนี่ได้ทีก็คุยทับ ให้หล่อนรู้ไปเลยว่าเขาไม่ได้กระจอกงอกงอย
ให้หล่อนมาหลอกใช้และปั่นหัวได้อีก

“เลิกพูดว่าเราสองคนเป็นสามีภรรยากันเสียที ฟังแล้วอยากจะ
อ้วก” มินตราทำนายหน้าพะอืดพะอม จงใจแสดงให้เขารู้ว่าหล่อนไม่ได้

ปลาบปลื้มหรือยินดีกับตำแหน่งบ่าวบอที่เขายพยายามจะมอบให้หล่อน
สักนิด

โทนี่หัวเราะในลำคอ มองหัวไหล่เนียนที่มีผ้าพันแผลเอาไว้แล้ว
รู้สึกไม่พอใจเอาเสียเลย นอกจากแผลที่ถูกต้องแล้ว มันยังมีรอยฟกช้ำ
ดำเขียวตามเนื้อตัวของหล่อนไปทั่ว ทำให้ผิวสวยๆ ของหล่อนมัวหมอง
ไปหมด

“ขอบคุณกันสักคำนะมีไหมคุณ ผมอุตส่าห์กระโดดตามลงไป
ช่วยมคุณขึ้นมาะนี่”

คนตัวโตรู้สึกน้อยใจ แต่ลึกๆ ก็แอบโล่งใจไม่น้อยที่หล่อนไม่ใช่
คนร้ายหรือพวกอาชญากร แต่เป็นถึงสายลับสาวที่เปรี้ยวและเผ็ดที่สุด
เท่าที่โทนี่เคยพบเจอมาเลยทีเดียว

“หากพวกคุณไม่เข้ามายุ่งเรื่องนี้ ฉันคงจัดการพวกมันไปได้หมด
แล้ว!” แม่คนเก่งหันมาตวาดใส่เขาเสียงเซียว

โทนี่หาได้ใส่ใจคำพูดของหล่อนไม่ ก็ให้มันรู้ไปว่าเขาจะปราบ
พยศหล่อนไม่ได้

ดูๆ แบบนี้ละ ไอ้โทนี่ชอบนัก สักวันเขาจะทำให้เธอเป็นลูกแมว
ตัวน้อยๆ เลย

“ผมไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่นหรอกนะ แต่เพราะนี่เป็นเรื่องของคุณ
นี่”

“คุณ...” มินตราไม่อยากจะเถียงกับเขาเลยจริงๆ ว่าแต่เขาจะ
อยากเข้ามายุ่งเรื่องของหล่อนทำไมกัน ในเมื่อเขากับหล่อนไม่ได้รู้จักกัน
เสียหน่อยไม่ใช่หรือ

ไม่ะมินตรา หล่อนห้ามหวั่นไหวกับดวงตาอ่อนโยนที่ทอดมอง
มานั่นเด็ดขาด โทนี่กำลังต้องการเอาคืนที่หล่อนใช้เขาเป็นเครื่องมือใน
การหลบหนีต่างหาก เพราะฉะนั้นหล่อนจะไว้วางใจเขาไม่ได้ เขาเป็น
ใครมาจากไหนหล่อนก็ยังไม่ทันได้ตรวจสอบ จะเป็นพวกเดียวกับ

ตำรวจเมื่อคืนจริงๆ หรือเปล่า มินตราก็ยังไม่วู้

“ถามจริง ทำไมตอนนั้นถึงช่วยผม จนทำให้ตัวเองพลาดท่าตกลงไปในน้ำ” โทนี่ถามหล่อนอย่างจริงจัง เพราะถ้าตอนนั้นหล่อนไม่ผลักเขาออก ไม่แน่ว่าเขาอาจจะถูกลูกกระสุนของพ่อค้ายาเจาะเข้าที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็เป็นได้

เขามันบ้าเอง บ้าที่เขาแต่จะหยอกล้อหล่อนเพราะคิดว่าฝ่ายตรงข้ามหมดท่าไปแล้ว ใครจะคิดว่าไอ้สารเลวนั้นมันจะมีปืนอีกกระบอกซุกซ่อนไว้ และพร้อมจะปลิดชีวิตเขาได้ตลอดเวลา หากว่าเขายังคงประมาทเช่นนี้

“ในเมื่อคุณบอกว่ารู้ประวัติฉันดี คุณก็น่าจะรู้ว่าคนอย่างฉันคงไม่ยืนมองใครตายไปต่อหน้าต่อตา ต่อให้ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คุณ ฉันก็ต้องช่วยอยู่ดี”

ให้ตายเถอะ! โทนี่รู้สึกผิดหวังนิดหน่อยอย่างไรไม่วู้

“แต่คุณอาจตายได้นะมินนี่”

“ชีวิตกับลมหายใจของฉัน มันไม่มีความหมาย นับตั้งแต่วันที่ก้าวเท้าเข้ามาทำภารกิจเพื่อชาติแล้วล่ะ เพราะฉะนั้นคุณโทนี่ไม่ต้องมาคิดแทนให้ลำบาก”

โทนี่หน้าตึงขึ้นมาทันที ก่อนจะถูกขึ้นจากเตียงด้วยอาการหงุดหงิดกับคำตอบนั้นของหล่อน จริงๆ แล้วเขาก็ไม่จำเป็นต้องคิดแทนหล่อนอย่างที่ว่านั่นแหละ ในเมื่อเจ้าหล่อนยังไม่สนใจชีวิตตัวเองแล้วเหตุใดเขาจึงต้องทุกข์ร้อนกับความเป็นไปของหล่อนด้วยล่ะ

“เดี๋ยวล่ะ” มินตราร้องเรียกก่อนที่เขาจะเดินหนีออกไปจากห้องเอาดี้อๆ

โทนี่ชะงักฝีเท้า ก่อนจะเอี้ยวตัวหันกลับมามองหล่อนด้วยสายตาเย็นชาว่าทุกครั้ง มินตราเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่า ทำไมหล่อนถึงรู้สึกหวาดหวั่นยัยน์ตามคู้้นั้นบ่อยครั้ง หากต้องประสานสายตากันอย่าง

จังๆ

“ขอเสื้อผ้าให้ฉันด้วยค่ะ ฉันต้องการไปจากที่นี่” มินตราขอร้อง เขา เชื่อว่าป้านี้เป็นผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานของหล่อนคงกำลังตามหาตัวหล่อนกันให้วุ่นแน่

จริงสิ! มินตรายกข้อมือตัวเองขึ้นมาดู ก่อนจะใจหายวาบเมื่อนาฬิกาข้อมือดูใจหายไปแล้ว

“นาฬิกาฉันล่ะคะ คุณเห็นมันไหม” มินตราถามเขาด้วยสีหน้ากังวลใจทันที เพราะมันเป็นสิ่งที่สำคัญกับชีวิตของหล่อนมากมายเลยทีเดียว

“ไอ้ของเล่นห่วยๆ นั้นนะเหรออ ผมทำลายมันทิ้งไปแล้วละ จะไม่มีใครหาตัวคุณพบในตอนนี้ได้อย่างแน่นอน บอกเอาไว้ก่อนเลยนะ มินนี่ ว่าคุณจะไม่มีความหวังหนีผมพ้นไปได้ง่ายๆ แน่ หากว่าผมไม่ยอมปล่อยคุณไปเอง

“ทางที่ดีผมว่าคุณนอนนิ่งๆ แล้วรักษาตัวให้หายก่อนจะดีกว่า แล้วหลังจากนั้นคุณค่อยมาหาวิธีว่าจะไปจากผมยังไง แต่ถ้าคุณพอใจที่จะเดินแก้ผ้าโทงๆ ทั่วบ้านในตอนนี้เพื่อหาทางไปจากผม ก็เชิญคุณทำได้เลย ผมยินดี ถ้าจะได้นั่งมองภรรยาสุดที่รักในชุดเดียวกันกับวันที่เราสองคนเจอกันครั้งแรก”

“คุณมันโหด...”

มินตรากำหนดแน่นด้วยความแค้นเคืองใจ ก่อนจะมองแผ่นหลังบิกินีของคนที่เดินออกจากห้องไปด้วยอารมณ์เดือดจนแทบจุกอก

โทนี่ วิลส์ เขาคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่มาจากไหนกัน ทำไม่ถึงได้กล้ำทับกับหล่อนแบบนี้ เขาบอกว่าเขาทำลายนาฬิกาข้อมือของหล่อนทิ้งไปแล้ว หมายความว่าเขารู้อยู่แล้วใช่ไหม ว่ามันคืออุปกรณ์สื่อสารชนิดพิเศษที่จะทำให้ทีมงานของหล่อนสามารถเชื่อมโยงและจับสัญญาณได้ ว่าตอนนี้หล่อนกำลังอยู่ในบริเวณไหนของประเทศนี้

ให้ตายสิ! มันจะมากเกินไปแล้ว แล้วอย่างนี้ผู้บังคับบัญชาของ
หล่อนจะหาตัวหล่อนเจอได้อย่างไร แล้วหล่อนจะติดต่อพวกเขาให้มา
ช่วยเหลือได้ไหม ในเมื่อโหนดทุกทางที่หล่อนจะสามารถติดต่อกับ
โลกภายนอกไปหมดแล้ว

นี่มันที่ไหนกัน มินตราถามตัวเองในใจ ก่อนจะกัดฟันก้าวลงจาก
เตียงใหญ่ แล้วเดินออกไปยังประตูหลังที่เป็นกระจกใส สามารถมอง
เห็นอะไรภายนอกได้อย่างชัดเจน

ทะเลเบื้องหน้าที่ไกลสุดลูกหูลูกตาทำให้มินตราอ้าปากค้าง ที่นี้
เงียบสงบและไร้บ้านเรือนผู้คน น่าจะมีเพียงบ้านหลังใหญ่หลังนี้ของ
โหนดเพียงหลังเดียว เพราะนอกจากนั้นก็มืดดำไม่หนาที่บ คล้ายกับ
เป็นเกาะเกาะหนึ่งที่มีเจ้าของเพียงคนเดียว

โหนดต้องการอะไรจากหล่อนกันแน่ หญิงสาวทวนคำถามในใจ
หรือเขาจะเอาคืนที่หล่อนไปกระตุกหนวดเสื้ออย่างเขาเมื่อสัปดาห์ก่อน
โน้นอย่างนั้นหรือ

โหนด วิลล์ เขาคงไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งอย่างที่หล่อน
เข้าใจเสียแล้ว

“ปล่อยนะ บอกว่าปล่อยยังงါแล้ว”

โรเจอร์เอียงคอมองหนุ่มสาวที่เอาแต่ทะเลาะกันเสียงดังด้วยความ
ประหลาดใจ ก่อนจะกลายเป็นรอยยิ้มขบขัน เมื่อนานๆ ครั้งจะ
ได้เห็นเจ้านายของตัวเองหงุดหงิดเพราะใครได้มากขนาดนี้

หนุ่มวัยยี่สิบเก้าปีถือโอกาสนั้นเดินเสียงออกไปอย่างรู้งาน เมื่อ
เจ้านายหนุ่มของเขากำลังอุ้มคนเจ็บเดินมาที่โต๊ะอาหารที่โรเจอร์จัด
เตรียมเอาไว้ โดยที่ฝ่ายหญิงนั้นก็ไม่ได้มีอาการเต็มอกเต็มใจ แถมยัง
คอยส่งเสียงตะโกนใส่หูเจ้านายของโรเจอร์อย่างไม่ยอมจำนนแม้แต่
น้อยอีกด้วย

“ดี้อจริงไวย่ คือแบบนี้เดี่ยวพ่อก็จับโยนลงทะเลให้หลามกินเสียหรือก” โทนี่หูล่องอย่างอารมณ์เสีย เขาแค่ฮู้มหล่องออกมากินข้าวที่โต๊ะอาหาร เจ้าหล่องจำเป็นจะต้องสะตืดสะตืดขนาดนี้ใหม่

หนุ่มวัยสามสิบห้าถอนหายใจ ทำไมผู้หญิงในฮู้มอกของเขาตอนนี้ถึงได้เอาใจยากจริงนะ นุ่มนวลด้วยกลับไม่ชอบ หรือว่าหล่องจะนิยมความรุนแรงเสียก็ไมรู้

มินตรายกกำปั้นทุบอกโทนี่รัวๆ เสือเซ็ดตัวใหญ่ของเขาเพียงขึ้นเดียวบนเรือนกายทำให้หล่องแผลงฤทธิ์ไม่ค่อยถนัดนัก เนื่องจากต้องคอยระวังคินชาฮู้มที่มักจะโผล่พันชายเสือออกมาให้คนกักขฬะอย่างโทนี่แพะโลมเล่น

“ฉันเดินเองได้” หล่องตะคอกใส่เขาเต็มเสียง แต่ว่าอีกฝ่ายก็หาได้รู้สึกรู้สาไม

“เดินเองเดี่ยวก็เป็นลมไปอีก อย่าดื้อนำมินนี่” โทนี่เอ็ดหล่องเพราะก่อนหน้านี้หล่องก็ตั้งต้นที่จะเดินด้วยตัวเอง ผลปรากฏว่ายังไม่ทันได้หักก้าว เจ้าหล่องก็เซซ่ายเซซาวา ประหนึ่งคนเมาเหล้าอย่างไอย่างนั้น ดีที่เขาเข้าไปประคองไว้ทัน ไมอย่างนั้นคนอวดเก่งอย่างหล่องคงร่วงไปนอนกองกับพื้นห้องแล้ว

มินตราหน้าแดง เมื่อครู่ที่เขาวิ่งเข้ามาช่วยประคองหล่อง ทำให้เรือนร่างของทั้งสองสัมผัสกันอย่างไม่ได้ตั้งใจ หน้าอกทั้งสองข้างที่ปราศจากเครื่องห่อหุ้มด้านในของหล่องกระแทกกับหน้าอกแข็งแกร่งของเขาอย่างจัง ทำเอาทั้งคู่ต่างนั่งงันด้วยความตกใจไปหลายวินาที ก่อนที่ต่างคนต่างรีบดึงสติของตัวเองกลับคืนมา

โทนี่วางหล่องที่เก้าฮู้มในเวลาต่อมา อาหารค่าง่ายๆ ไม่ก็อย่างถูกจัดวางเตรียมไว้อย่างเรียบร้อยด้วยฝีมือของโรเจอร์ ผู้ชายที่คอยช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่มินตรา ระหว่างที่โทนี่กำลังหัวเสียกับหล่องแล้วหลบหน้าไปหลายชั่วโม่ง

“รีบกิน กินเสร็จจะได้กินยาตามที่หมอสั่ง หลังจากนั้นคุณจะต้องทำความสะอาดแผลด้วย” โทนี่ออกคำสั่ง ก่อนจะตักอาหารมาใส่จานของหล่อน ใบหน้าหล่อนยังบึ้งไม่สบอารมณ์ เพราะต้องสู้รบกับหล่อนแทบทุกนาทีที่ต้องเผชิญหน้ากันเลยทีเดียวได้

“ฉันอยากกลับบ้าน” จู่ๆ หล่อนก็โผล่ออกมา

มือใหญ่ที่กำลังจะตักอาหารให้หล่อนอีกอย่างถึงกับชะงักไปแทบทันที

“ที่นี่ในบ้านของเรา คุณไม่ชอบเหรอ ผมซื้อทั้งเกาะนี้เลยนะบรรยากาศไม่โดนใจคุณหรือไง”

มินตราอยากจะทำอะไรในมือขึ้นมาแต่ที่คอหอยเขานึก ทว่าก็จำต้องอดทนอดกลั้นอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ ถึงแม้หล่อนจะไม่ชอบขึ้นหน้ากวนประสาทของเขาเท่าไร แต่ก็ไม่ใช่คนที่จะแค้นคนที่ช่วยชีวิตหล่อนเอาไว้แน่

หล่อนโกรธ หล่อนไม่พอใจ แต่หล่อนก็มีมโนธรรมพอที่จะแยกแยะได้ว่าอะไรเป็นอะไร หากโทนี่คิดจะทำร้ายหล่อน เขาคงทำไปนานแล้ว ไม่มาคอยจ้ำจี้จ้ำไชให้หล่อนทำนั่นทำนี่ตามใจเขาแน่

“เลิกกวนประสาทฉันสักทีได้ไหมคะ แล้วก็เลิกพูดเหมือนเราเป็นอะไรกันเสียที”

“เฮ้อ! ก็คุณเองไม่ใช่เหรอ ที่ยกตำแหน่งสามีให้ผมก่อน หากผู้หญิงไม่เอ่ยนึก ผู้ชายอย่างผมมีเธอจะกลัวไหม”

“คุณนี่มัน...ซัดส์ก็” มินตราบอกอย่างเหลืออด ก่อนจะยกกำปั้นเหวี่ยงออกไปหาคนข้างๆ อย่างรวดเร็ว แต่แล้วหล่อนก็คว้าน้ำเหลว เพราะคนตัวโตเบี่ยงหน้าหลบได้ทัน แถมยังหันมากดจมูกลงบนแก้มสีซีดของหล่อนอย่างรวดเร็วเป็นการเอาคืน

“นี่คุณ!” สายลับสาวทำตาโต มือข้างหนึ่งยกขึ้นมากุมใบหน้าที่ร้อนผ่าวด้วยความโมโห โทนี่ทำบ้าอะไร นี่เขา...หอมแก้มหล่อนอย่าง

นั้นหรือ

“พยายามให้วันนั้นก็เพราะว่าผมอยากช่วยคุณนะมินนี่ ไหนๆ คุณก็อุตส่าห์แก้ผ้าแล้วบอกว่าคุณทำมิดีมีร้าย และได้คุณเป็นเมียทั้งที”

“แต่คุณก็รู้อยู่แล้วนี่ว่าฉันทำแบบนั้นก็เพื่อให้พวกที่ตามล่าฉันตายใจ หากฉันไม่อ้างไปแบบนั้น คุณก็ไม่ยอมช่วยฉันสิ” มินตราเถียงทันที วันนั้นที่เจอกันครั้งแรก หล่อนแอบหนีผู้ร้ายเข้าไปในห้องของเขา แล้วอ้างว่าเขาทำมิดีมีร้ายหล่อน เพื่อให้เขายอมร่วมมือและช่วยเหลือหล่อนแต่โดยดี แล้วหลังจากนั้นหล่อนก็หนีเขาไปโดยมิได้กล่าวคำอำลาใดๆ แม้แต่คำว่าขอบคุณเองก็ด้วย

“นั่นสินะ ผมมันก็แค้นมากตัวหนึ่ง ที่คุณหลอกใช้เพื่อภารกิจของคุณเพียงเท่านั้น”

“คุณโกรธเรื่องนี้ ถึงได้พาฉันมาขังไว้ที่นี่หรอคะ” น้ำเสียงของหญิงสาวอ่อนลงทันที จริงๆ แล้วหล่อนก็รู้สึกไม่ดีเหมือนกันที่ต้องทิ้งเขาเอาไว้เช่นนั้น แต่ด้วยหน้าที่และภารกิจที่ได้รับ มันก็ไม่อาจทำให้หล่อนสนิทสนมหรือเปิดเผยตัวกับใครได้ง่ายๆ

“กินข้าวเถอะ เดี่ยวมันจะเย็นหมดเสียก่อน คุณต้องกินยาหลังอาหารและก่อนนอน” โทนี่ตบตบ ก่อนจะตักอาหารเข้าปากแล้วกินไปอย่างเงียบบๆ โดยไม่ยอมพูดอะไรอีก ทำให้มินตรารู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูกเลยทีเดียว

“ไม่ถนัดหรอ” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นถาม เมื่อเห็นเจ้าหล่อนจับช้อนด้วยมือซ้าย แล้วทำท่าเงอะๆ งะๆ เหมือนไม่ถนัดกับการกินข้าวด้วยตัวเอง

มินตราไม่ตอบ ยังคงช่วยตัวเองต่อไปโดยไม่ยอมพูดยอมจาเช่นกัน

โทนี่ถึงกับครางฮึดฮัดในลำคอ ก่อนจะแย่งช้อนในมือของหล่อนมาถือเอาไว้เสียเอง

“อวดเก่งจริงๆ มันน่าให้อวดข้าวตายนัก” หนูมหล่อบ่นอุบ ก่อน
จะตักข้าวแล้วยกขึ้นป้อนให้หล่อนด้วยส่ายตาคาดคั่นแกมบังคับ

“อ้าปาก” โทนี่สั่งเสียงเข้ม

เจ้าหล่อนเอาแต่แหม้มปากสนิท แถมยังทำหน้าตาบึ้งตึงใส่เขาอีก
ด้วย

“หรือจะให้ใช้ปากง้างปาก หืม...” คราวนี้โทนี่ยื่นใบหน้าหล่อ
มาใกล้ๆ ทำเอามินตราแทบขยับใบหน้าออกมาไม่ทันเลยทีเดียว แต่
ถึงกระนั้นใบหน้าของทั้งคู่ก็ยังห่างกันไม่ถึงคืบ

“ฉันกินเองได้!” หญิงสาวเคঁদเสียงออกมา จ้องเขาราวกับจะ
กินเลือดกินเนื้อกันเลยทีเดียว

“คุณกินเองไม่ได้!” โทนี่ตะคอกใส่หล่อนเสียงดังเช่นกัน รู้สึก
เหลืออดกับผู้หญิงตัวร้อนคนนี้เหลือเกิน เขาเองก็ชอบของแปลกหรือไร
ถึงได้ชอบต่อแหยหล่อนแบบนี้

“คุณมันรุ่นวาย” มินตราต่อว่าเขา

“ช่วยไม่ได้ ตอนนี้คุณตกเป็นเชลยของผมไปแล้ว หากไม่ยอม
ทำตามคำสั่งล่ะก็ คุณก็จะรู้ว่าคนอย่าง โทนี่ วิลล์ ทำอะไรได้บ้าง
โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่เป็นภรรยาของตัวเอง”

มินตราอ้าปากจะเถียง ว่าหล่อนไม่ใช่ภรรยาของเขาเสียหน่อย
แต่ส่ายตาเอาจริงที่ทอดมองมาจากโทนี่ ทำให้หล่อนจำต้องหุบปาก
สนิทเหมือนเดิมแทบทันที จะโทษใคร ในเมื่อเป็นหล่อนเองที่เริ่มต้น
เล่นเกมนี้

“อ้าปากเร็ว” โทนี่ออกคำสั่งอีกครั้ง ก่อนจะยืมออกมาด้วยความ
พึงพอใจ เมื่อเจ้าหล่อนยอมอ้าปากรับอาหารที่เขาป้อนให้อย่างว่าง่าย
แม้หล่อนจะมองเขาด้วยส่ายตาอาฆาตแค้นมากก็เถอะ

ฝากไว้ก่อนเถอะ!

มินตราแอบคิดในใจ ก่อนจะยอมอ้าปากรับอาหารที่เขาป้อนให้

คำแล้วคำเล่าด้วยความรู้สึกหวออยู่เหมือนกัน ถึงแม้อาหารจะไม่ค่อย
ถูกปากหล่อนนัก แต่ก็ถือว่าพอทำให้หล่อนฟื้นฟูร่างกายได้

“เอาไข่เจียวไหม” อีกฝ่ายหันมาถามเป็นระยะๆ ซึ่งมินตราก็ได้
แต่พยักหน้าหงึกๆ โดยไม่ต่อล้อต่อเถียงให้เหนื่อยอีกต่อไป จะว่าไป
แล้วโทนี่ก็มีมุมนอนโยนอยู่บ้างเหมือนกัน ถึงเขาจะชอบเล่นบทโหด
กับหล่อนอยู่ตลอดเวลาก็ตามเถอะ